Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. I. No 120228/932

No. 14 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pluta rătăcită

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

„COHORTA DE CERCETAŞI FLOREŞTI-ILFOV scoate „revista „CERCETAŞUL SATELOR" buletin şapirografiat. „Material bogat şi variat. Abonamentul pe an pentru „unităţi rurale 75 lei, urbane 100, cercetaşi şi şcolari „60 lei. — Abonaţi-vă la CERCETAŞUL SATELOR, con„tribuind astfel la propagarea cercetăşiei şi la încura„jarea muncii COHORTEI FLOREŞTI"

Din „CEI TREI CERCETAŞI" au apărut până acum :

No. 1 La voia întâmplării
„ 2 Braţ de sânge
„ 3 Ţara groazei
„ 4 Boturile roşii
„ 5 Lupta dela Kasba
„ 6 Cecul de 5 Milioane
„ 7 Rebelii din ţara Apaşilor
„ 8 Misterul Lacului Sacru
„ 9 Cercul de Foc
„ 10 Vâltorile Cataractei
„ 11 Lupta Navală
„ 12 Dervişii asasini
„ 13 Goeleta fatală

La „CEI TREI CERCETAŞI" se pot face şi abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

Pluta rătăcită

CAPITOLUL I

Furtuna

Marea de Oman e partea cea mai septentrională a Oceanului Indian. Ea formează un trapez neregulat a cărui bază ar fi la sud iar partea superioară la nord ; se mărgineşte la est cu Arabia, la nord cu Persia şi Belucistan-ul, la vest cu Imperiul Indian şi la sud se prelungeşte în imensitatea Oceanului Indian propriu zis.

Două regiuni ale acestei mări sunt în special brăzdate de nävi. Două linii de navigaţie o străbat : una de la marea Roşie la Bombay, cealaltă tot de la marea Roşie la Colombo din Ceylan, în care ultim port nu se opresc de cât nävile care merg mai departe, fie în Australia, fie în China, în Japonia, sau în insulele Pacificului.

Intre aceste căi mai frecuentate se întinde un spaţiu larg de mare, prin care vapoarele nu trec aproape nici odată, afară numai dacă nu sunt împinse de vânt sau de furtună, ceeace nu li se întâmplă de cât vaselor cu pânze.

Intr'una din acele dimineţi cu ceaţă, în care nu se ştie la ce înălţime e soarele, o plută perfect pătrată plutea pe mare. La mijloc avea prinsă de un catarg o velă triunghiulară.

Ea plutea lin pe marea liniştită abia încreţită de briza uşoară, ce sufla din spre sud-sud-vest.

Curând briza încetă cu totul ; vela cea mare şi celelalte două mai mici fixate de catarg cu ajutorul unor verge căzură moi şi, după câteva minute pluta se imobiliză complet.

Atunci, unul din cei patru inşi, cari se găseau pe plută rosti aceste cuvinte :

— Pluta nu mai lasă urmă, ne-am oprit ; acalmie absolută.

— Asta nu ne va face să ajungem mai repede la Mahé în Indii, mii de pipe ! exclamă o altă voce.

— Să sperăm, zise altă voce, că vântul se va ridica din nou în momentul în care soarele, ajuns la zenit, va risipi ceața.

— Atunci, bun merge, zise altă voce, care se cunoștea imediat că e a unuia din acei negrii africani, cari au învățat italienește, fără a-și pierde acea bâlbâială copilărească proprie limbei lor.

Cine erau oare acei patru indivizi de pe pluta, ce rătăcea pe marea de Oman ?

Erau cei trei cercetași din Italia, Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart, împreună cu Zomba, negru abisinian.

După ce trecuseră Atlanticul cu aeroplanul, și câștigaseră astfel premiul Carnegie de cinci milioane de franci, cei trei cercetași hotărâseră să se servească de acea avere spre a face înconjurul lumii și a-și petrece în aventuri robusta lor adolescență.

In urma unor peripeții extraordinare străbătuseră Africa, urcând Congul și trecând prin Abisinia se îmbarcaseră la Gibuti pe o goeletă, pe care o închiriaseră, și luptaseră împotriva marinarilor care-și uciseseră pe căpitan și în momentul în care erau să fie învinși daseră foc corăbiei.

Pentru a scăpa de incendiu cei trei cercetași și negrul, construiseră o plută și se depărtaseră cât mai repede de corabia în flacări, care se scufundase apoi în mare.

In afară de plută, naufragiații mai aveau și o mică barcă dintre acelea care servesc vaselor comerciale ca să facă legătura cu țărmul când au ancorat în vreun port.

Dar, coaja aceea de nucă era prea mică și prea fragilă ca să poată duce pe cei trei cercetași, pe negru și proviziile lor. Iată de ce fuseseră nevoiți să construiască o plută, care le oferea mai mult spațiu, mai multă comoditate și mai multă siguranță.

Catastrofa care-i asvârlise pe câteva scânduri se petrecuse în noaptea din ajunul zilei în care îi găsim îndurând cu un curaj plin de stoicism profunda acalmie a mării învăluite în ceață.

Dintre cei trei cercetași cel mai indicat să comande în asemenea împrejurări era Jan Bart, care căpătase multe cunoștințe tehnice pe când studia la Roma ca să se prezinte la școala navală din Livorno.

Astfel autoritatea care de obicei era rezervată lui Raimond Balsan, cel mai mare dintre cercetași și șeful expediției, trecuse în mâinile lui Jan Bart din momentul în care se urcaseră pe plută.

Iată deci, de ce, în loc ca Jan Bart să fi stat jos, sau în picioare, în vre-un punct oarecare al plutei, se găsea în fund, ținând cu dreapta cârma rudimentară pe care tot el izbutise s'o construiască pe plută.

Astfel că acele scânduri abia legate între ele aveau totuși o regularitate în mișcare, când vântul umfla velele cu care fuseseră prevăzute.

Jan Bart putea, orientându-se după soare, care în momentul acesta era invizibil, dar care strălucise toată dimineața, să conducă mersul plutei spre unul din punctele cardinale. Nu era totuși sigur că naviga spre țărmul cel mai apropiat, căci ignora poziția lor exactă pe mare și mai ales fiindcă n'avea nici cel puțin o busolă de buzunar, care să-i fi servit în lipsa astrelor cerești ca să se menție în cel mai rău caz în direcția vre-unui port oarecare.

Și, când ceața ascunse soarele, schimbările succesive în orientarea velelor demonstraseră lui Jan Bart că vântul devenise, unul din acele vânturi capricioase, care suflă în toate direcțiile ; și cei trei cercetași nu știau în fond, dacă mergeau spre sud, spre nord, spre est, sau spre vest.

Cu alte cuvinte erau absolut rătăciți. Și când vântul încetă cu totul și pluta nu mai fu decât o epavă de scânduri purtată la întâmplare de curenți maritimi, ignoranța totală a locului fu absolut iremediabilă.

Dar, cei trei cercetași trecuseră prin întâmplări și mai grave !

Și cum, între bagajele care erau solid legate în mijlocul plutei, îndărătul catargului, aveau provizii pentru o lună, aveau convingerea că în acele treizeci de zile jocul curenților și al vântului îl va împinge spre vreun țărm.

Cunoștințele geografice ale lui Jan Bart le permiteau să știe că se găseau la o oarecare distanță, spre sud de coastele occidentale ale Indiilor engleze.

Această deducție era bazată pe faptul că în momentul incendiului barca se găsea la nord de insulele Laquedive. Știind că dincolo de acestea se găsea ruta maritimă din Marea de Oman, care merge dela Marea Roșie la Bombay, trăsese o mulțime de deducții științifice care îi redase speranța făcându-l să le-o insufle și camarazilor săi.

El le demonstrase că într'o perioadă de treizeci de zile, pluta, ori cât de încet ar fi mers ar fi ajuns, însfârșit, — ținând seamă de regularitatea vântului în Oceanul Indian, — sau pe coasta Indiilor, sau în fața insulelor Laquedive, sau pe una din marile rute maritime din Marea de Oman.

In primele două cazuri, ar fi fost salvați, fiind aproape de uscat ; în cel de al doilea aveau probabilitatea să se întâlnească cu vreun mare transatlantic sau cu vreo navă de cursă

lungă, care face cursa între Marea Roșie și Bombay, sau Colombo în Ceylan.

Și ceața nu turbură nici în dimineața aceea sângele rece al lui Marius Colombo, bucătarul de pe bord, care pregătea mâncarea.

Împreună cu proviziile transportate de pe goeletă, cercetașii nu uitaseră să ia și una din acele mașini de gătit care servesc pe orice vas, când, din capriciu, sau din necesitate trebuie să se gătească pe punte.

Combustibile nu lipseau de oarece, pe plută erau asvârlite grămadă bucăți de scânduri și de lemne, care puteau alimenta focul timp de mai multe zile.

Marius care era totdeauna prevăzător, luase de pe corabie o tablă de fier pe care o scosese din podeaua bucătăriei și o bătuse în cuie într'un colț al plutei, în apropierea cârmei.

El aprisese focul în mașină și pusese deasupra singurul vas de bucătărie pe care-l luase de pe corabie : un ceaun. In ceaun era apă de băut, din care avea un butoiaș plin.

In apă, Marius pusese o bucată de slănină și legume conservate și, plin de încredere, supraveghia cu atenție fierberea ingredientelor, care avea să se transforme într'o supă delicioasă. Și cu un râs sonor, care'l caracteriza, el exclamă cu convingere :

— Mii de pipe ! Calmul ăsta a sosit la momentul oportun. Dacă marea ar fi fost agitată ar fi răsturnat la sigur ceaunul și conținutul lui și pierderea ar fi fost ireparabilă, căci vă jur că n'ați mai mâncat niciodată o supă ca asta. Mii de pipe ! cred că n'am preparat în viața mea una mai bună.

Trebuia ca cineva să fie înzestrat cu un profund optimism ca să ia în sens absolut literal declarațiile lui Marius. Dar se vede că tovarășii săi și negrul erau de aceiași părere de oarece se apropiară cu toții ca să aspire aburul care se ridica din ceaun; și Jan Bart, care lăsase sârma exclamă cu convingere :

— Excelent !

Și câteva minute rămaseră în contemplația ceaunului și a lui Marius.

— Dar asta nu e tot ! adăogă milanezul : în cinstea primei noastre zile de navigație pe plută vă pregătesc un adevărat ospăț regesc. Știți ce am descoperit printre cutiile de conserve ?

Raimond, Jan Bart și Zomba priviră pe Marius cu ochii lacomi și câte și trei întrebară curioși :

— Ce lucru ?

— Un „ragu" milanez, exclamă Marius, arătându-le o cutie rotundă destul de mare. Ia priviți numai : aci înăuntru :

sunt de toate : fasole, cărnați, bucăți de carne de miel și alte ingrediente, toate de cea mai fină calitate. Și unde mai puneți că e gata preparat. N'am decât să pun cutia în apă caldă să fiarbă puțin și o pot servi la masă. Când supa va fi gata, voi pune în ceaun puțină apă de mare, ca să nu risipesc apa de băut, și în apă voi pune cutia. Când apa va începe să fiarbă, voi scoate cutia, o vom deschide și... o să vă lingeți pe degete.

Și țineți minte, că printre proviziile noastre n'avem nimic mai fin și că va trebui să mâncați acest fel cât se poate de încet în așa mod în cât să vă rămâie gustul cel puțin pentru opt sau zece zile...

Ideea că trebuiau să păstreze gustul mâncării timp de zece zile nu-i putea veni decât lui Marius. Dar, cum tot ce spunea Marius în materie de bucătărie era sacru, Raimond și Jan Bart nu se îndoiră un minut de nevoia absolută de a păstra cel puțin zece zile gustul mâncării și ziseră cu cea mai mare seriozitate :

— Ai foarte mare dreptate. Cât pentru Zomba, care nu era încă obișnuit cu felul de a fi al tânărului milanez, căscă ochii lui rotunzi și își privea stăpânii cu un aer îndobitocit.

Și era necesar un astfel de caracter și un asemenea curaj ! Era cel mai bun mijloc ca să nu se preocupe de tristele împrejurări în care se găseau.

Jan Bart nu ignora că în Oceanul indian, acalmia absolută și încetarea bruscă a vântului sunt, aproape în totdeauna, semnele precursoare ale unei furtuni și chiar poate ale unui ciclon.

Liniștea de care se bucurau erau o amenințare teribilă. Și Jan Bart știa aceasta.

Dar, prin acea putere a iluziei pe care voința o impune sufletelor curagioase, tânărul Ligur nu voia să se convingă că foarte probabil ziua nu se va termina fără ca furtuna să nu răscolească apele, acum atât de liniștite.

Și, chiar dacă ar fi fost convins de asta, s'ar fi ferit s'o spuie pentrucă aceasta n'ar fi servit la nimic, nici n'ar fi îndepărtat pericolul și ar fi împiedicat chiar pe cei trei cercetași și pe negru să mănânce în tihnă delicioasa mâncare pregătită de Marius.

Și cum focul era bine alimentat și apa continua să fiarbă, supa fu repede gata.

Marius o gustă cu o lingură care făcea parte din vasele de bucătărie și plescăind din limbă, zise cu convingere :

— Extraordinară !

Dar, o nouă dificultate i se prezentă în minte.

Știa din memorie toate obiectele care se găseau pe plută

și printre acestea nu era nici unul, care să fi putut servi de castron de supă.

Și Marius ținea foarte mult la eleganța serviciului, și pentruca imediat după supă să vie ragu-ul trebuia ca acest ragu să fie încălzit în vreme ce mesenii mâncau supa. Cum să facă?

— Ah, exclamă el, am găsit ! Raimond spală-ți pălăria !

Raimond privi pe Marius înmărmurit, își scoase pălăria de cercetaș pe care vântul, ploaia și soarele o decoloraseră și care de atâta purtare luase o formă imposibilă de definit, o privi lung și zise :

— De ce vrei să-mi spăl pălăria ?

— Ei, mii de pipe ! nu înțelegi ? răspunse Marius. Crezi că putem mânca supa din oală ? ne trebue un castron și pălăria ta e indicată pentru un asemenea serviciu.

O s'o speli bine apoi o s'o punem pe scândura asta între aceste patru cuie pe care le vezi ; vom turna într'însa supa și astfel voi putea pune apă în oală ca să încălzesc cutia cu conserve.

Discursul era convingător și nici Raimond, nici Jan Bart nu îndrăznirâ să murmure. Raimond se duse în marginea plutei, vârî pălăria în mare și timp de câteva minute o spăla, o frecă și o stoarse din răsputeri. Apoi o puse să se usuce deasupra focului și când fu destul de uscată, Raimond și Jan Bart o întinseră cu niște sforicele între cele patru cuie pe care Zomba le bătuse într'o scândură a plutei. Astfel, pălăria lui Raimond se transformă într'un castron în care Marius turnă fără să ezite supa din care eșeau aburi parfumați.

Imediat după aceea Marius puse în ceaun puțină apă de mare și afundă în ea cutia cu faimosul *ragu*. Se înțelege, că mulțumită acestor preparative și mai ales formidabilei pofte de mâncare a cercetașilor și a negrului, supa fu găsită minunată, slănina excelentă și legumele delicioase.

Cât pentru ragu-ul milanez, când Marius deschise cu cuțitul cutia și se răspândi în jur mirosul fasolei și al cărnii de miel, provocă o adevărată explozie de bucurie și când îl gustară, toți îl găsiră extraordinar, fantastic, delicios, nemaipomenit. Nu lăsară nici o firimitură, cutia fu curățată atât de bine pe dinăuntru, în cât strălucea ca și când ar fi fost de argint. Și, spre a încorona festinul, Marius găsi mijlocul de a combina un desert cu două ingrediente pe care numai fantezia lui le putea imagina.

Unul din acele ingrediente era puțin bulion care forma un strat gros pe deasupra ragu-ului, celălalt era niște praf

de zahăr pe care Marius îl găsise, din întâmplare în cămara goeletei.

Și cum aveau pâine destulă, Marius tăiă patru felii mari și le unse cu puțin bulion peste care pusără zahăr și exclamă triumfător și cu un accent de profundă convingere :

— Iată, dragii mei o marmeladă de pătlăgele roșii mai bună decât o prepară la Turin.

Din momentul ce Marius spunea asta, nimeni nu se îndoi că nu era așa și astfel mâncară acel prodigios „desert" cu o poftă de nedescris. Când spiritul încercat în aventuri și primejdii e în adevăr optimist, o mâncare substanțială și hrănitoare nu face de cât să-i sporească energia.

Astfel, după ce Zomba spălă ceaunul, mașina de încălzit și pălăria lui Raimond și puse toate la loc, iar pălăria se reîntoarse pe capul legitimului său proprietar, nemai având să se ocupe de mâncare, — cel puțin pentru câteva ore, — cei trei cercetași întoarseră o privire încrezătoare spre mare și cerul care se desfășura în jurul și deasupra lor.

Marea era tot calmă, lină și cenușie ; cerul n'avea nimic care să nu-i justifice numele.

Prin cer se înțelege de obicei o mare întindere azurie care se întinde de la un capăt al orizontului la celălalt, brăzdat de nori străvezii, iluminat ziua de soare și strălucind noaptea de lumina lunii și a stelelor.

In momentul acela cerul era acoperit de ceață, abia se putea distinge de la un capăt al alteia al plutei ; și ceața aceea era albă, de o albeață de zăpadă ; dar nu era frig și se simțea că soarele, voalat de ceață, încălzea plăcut atmosfera.

Această senzație plăcută și efectele unei excelente digestii țineră pe cei trei cercetași și pe negru într'o stare de liniște și de bucurie care dură aproape toată ziua. Acele ore fură întrebuințate de cei trei băeți pentru a consolida de toate părțile pluta.

Nodurile frînghiilor, care legau scândurile fură refăcute cu mai multă îngrijire decât în momentul când construiseră în pripă pluta. In unele puncte se adăogară alte scânduri luate din alte părți spre a asigura un echilibru perfect.

Lăzile cu provizii fură aliniate în ordine și legate bine de plută cu ajutorul unor frînghii.

Insfârșit, antena, care servea de catarg fu consolidată cu frînghii așezate în dreapta și în stânga și cârma căpătă o formă mai potrivită cu autorul câtorva lovituri de secure. Jan Bart o înțepeni bine de plută, așa în cât să nu fie deplasată de valuri.

fluerând, cei trei cercetași nu-și deteră seama de schimbările din atmosferă.

Marea, de culoare cenușie, până la amiazi, devenise, puțin câte puțin, de o culoare aproape brună ; ceața, ciudat sfâșiată pe alocurea, fără să fi suflat cel mai mic vânt, era brăzdată de linii negre ; brusc lumina se întunecă întocmai ca la apusul soarelui. Era o schimbare de lumină, care făcu pe cei trei tineri și pe Zomba să dea mai multă atenție atmosferei. Jan Bart, aruncă în jur o privire uimită și îngrijorată și se uită la ceas.

— Orele patru, zise el, e tocmai așa cum prevăzusem. Dar această neașteptată scădere a luminii îmi pare și mai ciudată. Ce s'o fi întâmplând colo sus ?

Și ridică ochii spre zenit.

— Ei, observă Marius, răzând, e soarele care-și ascunde chipul de furie că nu și-a putut trimite nici o rază, care să guste puțin din mâncarea noastră, zise Marius.

Această reflexie făcu să râdă pe Raimond și pe Zomba, dar de abia făcu să zâmbească pe Jan Bart.

Mai versat în tot ce privea marea ligurul înțelegea că nu era momentul de glumit. Cărțile speciale pe cari le citise pregătindu-se la școala navală, îl învățaseră că schimbările brusci de temperatură și acele spărturi de nori precedau răbufneli puternice de vânt, care, la rândul lor, anunțau furtună.

Câteva minute nu se schimbă nici un cuvânt între Raimond, Marius și Jan Bart, cari observau cerul și ceața. Deodată toți simțiră pe deasupra lor o suflare, pe care o recunoscură :

— Vântul, zise Marius.

— Da, vântul, zise Jan Bart.

Se duse la cârmă și apucă bara. Sub suflarea vântului cele două vele ale plutei se întinseră, pluta se plecă atât de mult într'o parte, încât apa mării o acoperi pe jumătate, dar se îndreptă aproape imediat, lunecând cu mai mută repeziciune.

— Incotro ne conduci ? întrebă Raimond pe Jan Bart.

— Drept să-ți spun, răspunse genovezul nu știu, în partea în care ne împinge vântul. N'aș putea spune încotro, fiindcă n'am busolă și nici nu știu unde se găsește soarele.

Cel mai bun lucru e să las ca vântul să ne împingă unde o vrea, căci, dacă continuă, ne va duce, desigur spre vre-o coastă, sau pe linia pe care trec vapoarele

— Să sperăm că va continua, zise Marius

— Îhm ! Îhm ! făcu Jan Bart.

— De ce faci Îhm ? întrebă Raimond

— Ei bine, să vă spun drept, zise Jan Bart, încruntând sprâncenele. Mă tem de vre-o furtună.

— O furtună ? exclamă Marius. Mii de pipe ! Sunt mai bine de cincisprezece zile de când am plecat din Gibuti și am avut tot timpul soare și o briză plăcută, și, acum, fiindcă e puțină ceață, numai decât se va schimba totul și trebue să ne temem de o furtună ?

— Tocmai fiindcă de cincisprezece zile nimic n'a turburat Oceanul Indian, cred că nu mă înșel luându-mă după unele indicii ale atmosferei... răspunse Jan Bart.

Acest calm, această liniște, această ceață, acest vânt...

Apoi, ia uitați-vă la vele, nu e o briză regulată, e un vânt capricios care suflă în diverse direcții.

— Așa e, afirmă Jan Bart ! Dar atunci ce trebue să facem ?

— S'așteptăm ! zise Jan Bart. Dacă vine furtuna nu putem nici s'o oprim, nici s'o depărtăm de locul, în care ne aflăm. Trebue s'avem sânge rece. O plută nu se scufundă; poate să fie răsturnată și învârtită în toate părțile.

— Ei ! zise Marius, dacă e învârtită și răsturnată pe când noi suntem pe ea, vom fi și noi învârtiți și răsturnați ceeace e cu totul altceva decât să stai comod jos.

Ce e drept, nu e acelaș lucru. Și de aceia chiar nu trebuie să luăm în glumă evenimentele care se pregătesc.

— Ei bine, tu ești șeful pe mare, ordonă și ne vom supune.

— N'am nimic să vă recomand, zise Jan Bart, afară de sânge rece și calm. S'așteptăm. Poate că toiul furtunei va trece ceva mai departe de noi și ne va atinge doar, în treacăt. Va fi de ajuns să ne ținem bine de frînghiile plutei, ca să nu fim asvârliți în mare ; furtuna poate dura câteva ore, cel mult o zi și după ce ne va zgudui puțin, va bate desigur iar briza din spre sud-sud-vest care ne va împinge spre coasta indiană.

Aceste cuvinte ale lui Jan Bart fură urmate de o tăcere de vreo cinsprezece minute, în timpul căreia răbufnelile de vânt erau destul de capricioase și de violente. Marea nu mai fu liniștită ca un imens lac. Își umfla valurile care încălecau unele peste altele.

Și, mereu împinsă de vântul continuu, dar care'și schimba mereu intensitatea, pluta începu să sară din val în val, lăsând în urma sa o brazdă adâncă, ce dovedea repeziciunea cu care mergea.

Dar, în acele cinsprezece minute situația se preciza, demonstrând că dacă răbufnelile de vânt și încălecarea valu-

rilor sporeau însemna că furtuna era pe punctul de a se deslănțui.

Și, la amiazi, Jan Bart, după ce studiă cu atenție cerul, văzu că ceața se risipea și că nori negri erau împinși cu repeziciune de vântul din ce în ce mai puternic.

— Cred că am face bine să luăm unele precauțiuni, zise el, căci m'ar mira grozav dacă furtuna ar trece departe de noi.

— Ce precauțiuni ? întreba Raimond, foarte calm.

— Ei bine, să ne legăm de scândura aceea a plutei cu ajutorul unei frînghii destul de lungi ca să ne putem mișca. In caz când pluta ar fi răsturnată, noi vom fi încă în măsură s'o ridicăm și să ne urcăm iarăși pe ea.

— Cu atât mai bine pentru noi, zise Marius ! Dar proviziile ? Dacă pluta se răstoarnă, nu vor putea rezista și vor cădea în fundul mării.

— Cred c'ar trebui să le legăm solid cu frânghii, care să le menție la suprafața plutei.

— Haidem, Zomba, ai auzit pe Jan Bart ? La lucru, mai repede.

Din fericire erau destul frînghii pe plută, căci luaseră o mare cantitate de pe corabie când o părăsiseră. Cât pentru „coaja de nucă" naviga la babord, îndărătul plutei de care era legată cu o frânghioară.

Marius o trase mai aproape și luă din ea rotogoale de frînghii pe care le-asvârli pe rând lui Raimond și lui Zomba. Marea din ce în ce mai umflată, era acum răscolită de mari valuri regulate care încălecau unele peste altele și se spărgeau în enorme împroșcături de spumă.

Cum spusese Jan Bart, ceața se risipea și se puteau vedea la o mare înălțime nori mari cari se suprapuneau, nelăsând să se zărească nici un colț de cer albastru și fugând dela sud-est spre nord-est cu o înspăimântătoare repeziciune.

Violența vântului fu la un moment dat atât de înspăimântătoare în cât Jan Bart strigă :

— Doboriți catargul, strângeți pânzele !

Raimond, Marius și Zomba se grăbiră să execute ordinele, dar procedară în regulă. Strânseră pânzele pe care le legară alături de provizii, apoi fu rândul parului care servea de catarg și care așezat în toată lungimea plutei fu proptit cât mai solid posibil.

Din momentul acela pluta nu mai fu decât o scândură în voia frutunei. Nu mai era nevoie să fie dirijată.

Raimond ajutat de Marius desfăcu și cârma și o înțepeni bine într'un colț. Insfârșit, după ce așezară totul în jurul lor se gândiră și la dânșii.

Aleseră fiecare câte o frînghie pe care și-o legară în jurul

corpului, făcându-i un nod foarte strâns, iar celălalt capăt fu legat la încrucișarea celor două scânduri principale, care formau armatura plutei.

Nu le mai rămase atunci de cât s'aștepte, având grije să nu fie surprinși de vre-un val mai mare ca celelalte și să fie asvârliți în mare, fără a fi făcut, — printr'o lungă aspirație, — provizia de aer necesar spre a nu rămâne asfixiați în timpul celor câteva minute cât aveau să stea în apă.

Trecură astfel două ore în timpul cărora furtuna își îndoi intensitatea. Masse de apă înspăimântătoare se izbeau unele de altele. La un moment dat începu o ploaie violentă. Intr'un minut cei trei cercetași și negrul fură uzi de apă ca și când ar fi căzut în mare. Și tumultul valurilor deveni atât de puternic încât la fiecare moment pluta era amenințată să se răstoarne.

Raimond, Marius și Jan Bart se gândeau mai mult la provizii de cât la ei înșuși. Erau toți trei înotători excelenți și Zomba mai bun chiar decât ei. Dac'ar fi fost asvârliți în mare, știau foarte bine, că dacă puteau ajunge la plută, chiar răsturnată, nu riscau să se înece. Dar proviziile ? Vor rezista la asaltul valurilor, care de câteva minute măturau pluta de la un capăt la altul ? Frânghiile care le țineau nu se vor rupe ?

După aceste reflexii exprimate cu mult calm de Jan Bart, Raimond zise :

— In tot cazul, proviziile vor fi desigur avariate, căci de două ore sunt în continuu acoperite de apă.

— Și cât va mai dura încă furtuna ? întrebă Marius.

Nici unul nu răspunse la întrebare, dar elementele se însărcinară să răspundă. Și fără ca situația celor patru nenorociți să se schimbe, fără ca pluta, care avea splendide calități de echilibru să se fi răsturnat, furtuna dură până la apusul soarelui.

Atunci Jan Bart strigă :

— Priviți colo lumina aceea roșie în marginea apei. E soarele care apune.. E îndărătul nostru, cam spre dreapta, ceeace înseamnă că sub acțiunea curenților și a vânturilor, chiar fără vele, ne îndreptăm spre sud-est, spre coasta meridională a Indiei, adică spre Ceylon.

Și faptul că vedeau soarele apunând, însemna că într'acolo nori nu mai erau atât de groși... semn că furtuna va înceta la noapte.

— Pe de altă parte zise Raimond, marea se potolește după cât se pare ; de zece minute nici un val n'a mai venit asupra noastră ; ne ridică încă pe creasta lor dar nu mai sunt atât de puternice ca să treacă peste plută.

— Alt semn bun, zise Jan Bart.

— Haide, zise Marius, să ne pregătim să petrecem noaptea cât vom putea mai bine ; să ne culcăm și să dormim, căci dac'o trece vre-un val peste noi și ne va asvârli în mare ne vom deștepta la timp ca să revenim înot la plută.

— Ați văzut ce bine rezistă coaja noastră de nucă ? zise Raimond; deși e plină de apă, totuși se ține după noi.

— Cred și eu. observă Jan Bart, o să ne urmeze cât timp nu s'o rupe frînghia.

— Știți ce, zise Marius, cred că am face mai bine să întărim frânghia, căci nu trebuie să uităm că în coaja de nucă avem lucrurile cele mai trebuincioase. Am avut pân'acum norocul să nu se răstoarne. Se poate întâmpla deacum încolo să se răstoarne, și tot ce conține să fie pierdut, dar în definitiv, dacă e bine legată de plută ne va urma și ne poate fi de folos.

—Ai dreptate ! aprobă Jan Bart.

Legarea bărcii cu altă frînghie nu fu o muncă ușoară, ba, dimpotrivă, din pricina valurilor care zguduiau mereu pluta și împiedicau pe cei patru tineri să se ție în picioare. Nu puteau lucra decât întinși pe pântece și ținându-se la fiecare minut cu mâinile de bârnele plutei.

Când terminară, constatară cu bucurie că marea se liniștea din ce în ce. Și, fenomen neexplicabil, aerul în loc de a fi mai rece ca în timpul zilei, părea, din potrivă că se încălzește.

Cei trei tineri nu-și puteau explica acea ciudată căldură, dar se grăbiră să profite de ea.

— Suntem uzi până la piele zise Jan Bart, dar mulțumită acestei călduri tropicale, care pare că sporește cu apropierea nopții ne vom usca repede, dacă marea continuă să se liniștească și valurile nu ne mai udă. Faceți deci și voi ca mine.

Și spunând acestea, își scoase haina, pantalonii, tricoul și le stoarse bine apoi le puse să se usuce la aer.

Căldura pe care o simți când le îmbrăcă iar îi dete o senzație plăcută. Nu e nevoe să mai spunem că Raimond, Marius și Zomba îi imitaseră și patru suspinuri de mulțumire exprimară bucuria lor când fură iarăși îmbrăcați.

După ce aruncară o ultimă privire asupra mării, ale cărei valuri reluau o mișcare regulată, se întinseră pe scânduri. Oboseala lor era atât de mare în cât cu toate pericolele ce-i înconjurau, adormiră aproape imediat. Somn straniu, în timpul căruia se treziră de nenumărate ori, dar, în fond, destul de natural, dacă ținem seamă de tinerețea cercetașilor și a lui Zomba și de oboseala și emoțiile îndurate de trei zile,

adică din momentul în care revolta echipajului goeletei nu le mai dase un moment de răgaz.

In noaptea precedentă nu dormiseră decât două sau trei ore, îndată ce părăsiseră corabia și se îmbarcaseră pe plută.

Somnul din această ultimă noapte fu însă mai binefăcătoare, cu toate că era adesea întrerupt ; și când se treziră deabinelea se simțiră mai puțin abătuți de cât în ajun.

Dar, cum se întâmplă adesea la apariția soarelui, furtuna, care deși păruse că se liniștise, suflase toată noaptea, își îndoi violența și atinse o intensitate mai mare chiar de cât în ajun.

Până la amiazi fu pentru cercetași și pentru Zomba o adevărată agonie. Erau în imposibilitate absolută de a se servi de provizii, fiindcă valurile măturau iarăși pluta de la un cap la altul și dac'ar fi încercat să deslege cel mai mic lucru sau să desfacă o singură lădiță ar fi riscat să le ia pe toate valurile. Nu mâncaseră din ajun, le era deci foame.

Pe de altă parte tremurau la gândul că frânghiile care legau proviziile de plută ar fi putut să se rupă, sub acțiunea valurilor. Ei înșiși erau rostogoliți de la un capăt al altuia al plutei, care părea în fiecare clipă că e gata să se desfacă. Și de multe ori se temură de înălțimea valuridor care îi scufundau atât de adânc încât se întrebau cu groază dacă mica plută va mai avea timpul să revie la suprafață înnainte ca ei să nu fie asfixiați.

Dar, la amiazi avură o licărire de bucurie.

Soarele izbuti să risipească norii și odată cu ivirea luminii puternice a zilei furtuna începu să se potolească.

Vântul sufla cu mai puțină violență, valurile scăzură, începură să mai respire și hainele li se uscară la soare.

Speranța ce le încolțise în inimi devenea, însfârșit, siguranță, când totul fu din nou turburat într'un mod cu adevărat teribil.

Un strigăt nearticulat al lui Marius atrase atenția lui Raimond, Jan Bart și Zomba spre un punct, unde pân'atunci nici unul nu se uitase. Și pe când auzeau un zgomot fantastic, un vuet formidabil, văzură în punctul arătat de Marius, ceva care în primul moment le păru supranatural.

O coloană de apă se ridică din mare și învârtindu-se se înalța cu repeziciune spre cer ; norii, cari din nou ascundeau soarele se îngrămădeau deasupra coloanei de apă care se ridica și se lăsa în spirale monstruoase, până ce coloana descendentă a norilor și aceea formată de valuri se întâlniră formând împreună un spăimântător vârtej cu un zgomot de cataclism.

— O trombă ! strigă Jan Bart.

Şi deodată, vântul care părea că se potolise se ridică cu atâta violenţă încât şi pluta începu să se învârtească vertiginos în loc.

— Un ciclon ! urlă iarăşi Jan Bart.

— Şi suntem chiar în mijlocul lui ! strigă Marius.

Abia avură timpul să vadă ceeace era să se întâmple şi nu mai curând o constatare de cât o prevedere.

Marius abia isprăvise de vorbit, când un val monstruos ridică pluta, o asvârli în aer ca pe un pai şi o răsturnă cu susul în jos, pe când cei patru inşi fură asvârliţi la o mare distanţă.

Pentru un moment fu o confuziune de nedescris.

In jurul plutei încă intactă, dar răsturnată, acoperită de valuri răsucită în toate sensurile, cei trei cercetaşi şi negrul, din fericire, legaţi de ea, se sileau, mişcând braţele şi picioarele să reapară cât mai repede la suprafaţa apei ca să respire.

Toate forţele, toată atenţia, tot sângele lor rece tindeau spre acest unic scop: să nu rămâie asfixiaţi.

Fiecare val care trecea într'un tumult de creste spumegânde îi acoperea cu totul.

Atunci, fără a se vedea unul pe altul, luptând individual împotriva morţii, înotau cu disperare, având destul sânge rece ca să-şi dea seama de direcţia luată de curent, căci înaintând în sens contrariu puteau eşi la aer cât mai curând posibil.

Această luptă ar fi fost mortală pentru naufragiaţi dacă s'ar fi prelungit încă douăzeci de minute numai.

Din fericire, dură un sfert de oră, deşi li se păruse un veac acelora care erau la un moment dat, victimele şi eroii ei în acelaş timp.

Şi, deodată Marius, cel dintâi, atinse cu mâna ceva solid şi rezistent. Se agăţă din instinct, se ridică cu o sforţare deasupra valurilor răscolite şi constată că se agăţase de plută.

Chemă din răsputeri :

— Raimond ! Jan Bart ! Zomba !

Trei strigăte nearticulate îi răspunseră, şi aproape imediat Marius avu bucuria de a vedea pe camarazii săi şi pe Zomba apucându-se ca şi el de scândurile plutei.

Privind în jur, avură imensa satisfacţie de a constata că ciclonul trecuse şi că mare îşi reluase acea aparenţă liniştită pe care o avusese înainte de isbucnirea trombei.

Nu fu uşor pentru cei trei cercetaşi şi pentru negru, complet istoviţi, să se urce pe plută.

Insfârşit, după multe sforţări reuşiră şi timp de câteva

minute rămaseră lungiți pe scândurile care, din nefericire, nu mai erau acoperite de valuri. Soarele, străbătând norii, îi încălzi cu razele sale, redându-le puțină putere.

Marius, cel d'intâi, ridică capul, privi pe cei doi tovarăși și pe negrul nemișcat și zise în mod inconștient.

— Jan Bart, crezi că o să ne mai salvăm ?

Jan Bart nu răspunse.

Marius, îngrijat, se întoarse spre Raimond și Zomba și cu voce tremurătoare îi chemă de mai multe ori. Raimond ridică capul și murmură:

— Ah ! Tu ești Marius !

Și în ochii săi trecu un fulger de nebunie.

Cât pentru Zomba, avu puterea să se ridice și să se târască spre Marius, pe care'l auzise strigând.

Sforțările făcute de naufragiați în lupta cu valurile, după ce fură preeipitați în mare, nu era singura cauză a extremei lor slăbiciuni.

Și, Marius, își dete repede seama de ceeace făcea pe tovarășii săi să sufere, dealtminteri, ca și pe dânsul.

Intr'adevăr, strânse de acțiunea apei și de mișcările membrilor, frânghiile care erau înfășurate de două ori în jurul piptului îi sufocase acum. Mariu cu mâinile tremurătoare, încercă să-și slăbească frânghia dar nu reuși să desfacă nodul; fu Zomba care-i făcu acest serviciu și Marius îl ajută la rândul lui să-și desfacă pe al lui.

Tânărul și negrul respirară cu putere. Aspiratia îi reanimă și din nou Marius chema:

— Jan Bart ! Raimond !

— Mă înăbuș ! răspunse Raimond.

— Cred și eu ! zise Marius.

Târându-se pe genunchi, Marius și Zomba se grăbiră să-i desfacă frânghia.

— Dar Jan Bart ? întrebă Raimond îngrijat.

Indoit într'o parte, cu capul pe piept, Jant Bart, deschise puțin ochii și răspunse cu vocea extrem de slabă:

— Oh ! mă sufoc ! ce-mi strânge așa pieptul ?

Tremurând de groază, Raimond, Marius și Zomba își deteră atunci seama că nodul frânghiei care era tocmai subțioară, îi tăiase carnea, trecând prin haine și că Jan Bart pierdea o mulțime de sânge.

— Dar care să fie cauza ? se întrebă Marius turburat.

Raimond care voia să desfacă nodul, scoase un strigăt și arătă lui Marius și lui Zomba un cui implântat în frânghie.

Cuiul acela din cauza mișcărilor pe care le făcuse Jan Bart în lupta cu valurile, pătrunsese încetul cu încetul prin haine și îi sfâșiase carnea.

Cu toate că pluta era încă săltată de valuri, Raimond, Marius și Zomba reușiră să îngenunchie lângă Jan Bart și proptindu-se unul de altul ca să se ție nemișcați putură desface nodul extrem de strâns.

Indată ce frânghia fu deslegată, sângele începu să curgă și mai abundent din răni.

Dar ca și când aceasta l'ar fi ușurat, Jan Bart ridică capul și surâse tovarășilor săi. Și acel surâs, atât de dulce și atât de curagios făcu să renască bucuria în toate inimile, cu toată oroarea situației.

Intr'adevăr, pluta se răsturnase cu totul și era mai mult de cât probabil că tot ce-ar fi putut contribui la îndulcirea soartei lor sau chiar să-i salveze, era completamente pierdut.

Era neverosimil ca baloturile și lăzile cu provizii să fi rămas legate de plută; cât pentru rest: vase de bucătărie, arme, pânze catarguri, cârma, provizii de lemne nu se mai putea conta pe ele în nici un mod..

Se găseau deci pe o plută goală, fără provizii, fără mijloace de a-și procura și pierduți într'o regiune a Oceanului Indian pe care n'o puteau preciza.

Erau încă în Marea de Oman ?

Teribila furtună care durase atât de mult nu târâse pluta la mii și mii de kilometri ?

Iată misterul; și misterul devenea groaznic prin imprejurările grave care'l însoțeau. Dar, din moment ce se știau toți vii și sănătoși și rana lui Jan Bart spălată cu apă de mare și legată cu o batistă uscată la soare, nu mai prezenta nici o gravitate, puteau încă să reziste și să nu se preocupe decât de un singur lucru : să-și asigure existența procurându-și de mâncare.

Printr'o minune „coaja de nucă" nu fusese răsturnată, frânghiile care o legau de plută erau încă intacte, poate fiindcă micul vas se supunea fără rezistență la toate mișcările plutei.

Intre timp, soarele risipind ultimii nori deveni mult mai călduros și furia mării începu să se potolească.

Căldura soarelui uscă hainele cercetașilor. Pătrunzând până la piele le dete o senzație plăcută și asta fu deajuns ca să-și recapete curajul și energia. Și, stând jos în mijlocul plutei, începură să discute asupra situației

CAPITOLUL IV

Foamea și setea

— Primul lucru de făcut zise Marius, care era cel mai puțin istovit, e să aflăm dacă proviziile mai sunt încă legate de plută.

— Da, răspunse Raimond, dar ca să știm, ar trebui ca unul din noi să se afunde și să treacă înot pe sub plută.

— Asta mă privește pe mine zise Marius.

Tânărul cercetaș deși era un foarte bun înotător nu se putea compara cu Zomba. Dar negrul era într'o stare de prostație, care se arapta rău la corpul și la mușchii săi enormi; aceasta din pricină că pentru acea natură primitivă furiile naturii aveau un caracter mult mai grav și mai impresionant de cât pentru cei trei cercetași.

Raimond și Jan Bart nu făcură deci nici o obiecțiune când milanezul declară că vrea să se afunde în mare.

El se desbrăcă încet și fără a ezita se aruncă în apă; înota ca un pește și la un moment dat se afundă sub apă și cu ochii bine deschiși trecu pe sub plută și reapăru în partea cealaltă.

Răspunsul fu o decepție, deși era așteptat.

— Nimic ! strigă Marius. Dedesubtul plutei, e gol ca palma mea.

In două mișcări ajunse la plută, se urcă pe ea, se uscă la soare și se îmbrăcă repede.

Tăcerea care domni între cei trei cercetași și negru timp de un sfert de oră, ar fi impresionat dureros pe un spectator, care printr'o minune ar fi fost de față.

Intr'adevăr, nu le mai rămânea nici o speranță acelor nenorociți. Nimic de mâncare și nici o picătură de apă de băut. Și afară de hainele lor, nu mai aveau absolut nimic, nici secure, nici revolver, nici cartușieră, nimic. Își închipuie oricine gândurile lor pe când vedeau soarele strălucind pe cerul albastru, pe care nu se mai vedea nici o urmă a furtunei trecute. Privirile lor se îndreptară apoi spre infinita întindere a mării. Vai ! ei n'avea altă limită de cât linia îndepărtată care se confunda cu cerul; nici o pânză la orizont, nici o șuviță de pământ, nimic de cât imensitatea valurilor spumegânde.

Ce era de făcut ?

Spiritul cercetașilor era ingenios. De multe ori se găsiseră, pe uscat în împrejurări grele, pe care mulțumită spiritului lor de inițiativă le putuseră învinge. Dar, atunci aveau la îndemână arme și instrumente.

Și chiar dacă nu dispuneau decât de inteligența și de mâinile lor se găseau pe pământ unde natura le oferea tot felul de resurse, așa încât servindu-se de mâini și de inteligență puteau crea o nouă civilizație.

Dar pe pustiul mobil al valurilor, strânși pe un pătrat de câteva scânduri rău legate, neștiind în ce punct al Oceanului se găsesc, neștiind dacă în vreunul sau altul din punc-

tele cardinale trece vreo navă sau se zărește o fâșie de pământ, chiar niște oameni maturi și experimentați ar fi găsit situația disperată. Și pentru prima oară în existența lor atât de bogată în peripeții, cei trei cercetași simțiră disperarea strângându-le inima și turburându-le creerul.

Dar Raimond, cel mai mare, cel mai puțin sentimental, cel mai practic și cel mai raționabil dintre cei trei cercetași fu primul care-și dete seama de acea transformare a mentalității sale obișnuite.

Cu o bruscă tresărire de voință, ridicându-se și mișcându-se cu violență ca să activeze circulația sângelui și să-și dea seama de forțele sale fizice, exclamă :

— Haideți copii, să gonim gândurile negre și disperarea care ne năpădesc.

La acest strigăt atât de curagios, Marius Jan Bart și Zomba se ridicară în picioare, câteși patru își luară mâinile, formară un cerc, privindu-se lung cu o intensă emoție și fiecare din ei simți în privirea celorlalți puternica sforțare de voință pe care o făceau toți ca să nu se lase învinși de situația tragică.

Din acest soi de consiliu mut țâșni o idee și fu Jan Bart care o exprimă.

— Marea e care ne vrea moartea și din mare trebue să ne smulgem viața !

Această formulă destul de vagă dar caracteristică spiritului mistic al tânărului ligur fu imediat tradusă în practică de Raimond și de Marius.

Primul zise scotocindu-și buzunarele de la pantaloni :

— Am nițică sfoară.

— Și eu, adaogă celălalt am o duzină de ace în căptușeala hainei.

In mai puțin de două minute, Jan Bart, care era expert în asemenea materie, legase patru ace îndoite de cele patru fire separate ale sfoarei, doi nasturi de la tunică formară greutatea necesară pentru ca acea undiță rudimentară să se poată scufunda în apă.

— Ne-ar trebui o momeală, sugeră Marius.

Atunci se văzu unul din acele lucruri extraordinare, unul din acele prodigioase acte de devotament, care fac să se creadă că naturile primitive sunt mai aproape de sublim de cât naturile civilizate.

Și acel lucru ar fi fost oribil, dacă n'ar fi fost tocmai, de un sublim eroism.

Zomba se plecă, își muscă cu furie coapsa și își smulse o fâșie de piele și de carne, apoi luând-o între degete o întinse lui Marius zicând :

— Asta bună momeală !

Cei trei cercetași rămaseră încremeniți. Niciodată nu și-ar fi închipuit că așa ceva era cu putință și pentru un moment trebuiră să contemple surâsul triumfător al lui Zomba ca să-și recapete sângele rece.

— Zomba ! exclamă Marius, ești un erou și noi nu suntem nimic pe lângă tine.

— Dă-mi-o zise, calm, Raimond, întinzând mâna.

Și, cu un fel de respect, ca și când ar fi atins ceva sacru, Raimond apucă fâșia de carne și făcând din ea patru bucățele le prinse în cârligele pregătite.

In timpul acesta Jan Bart cu solicitudine frățească bandajă mica rană pe care Zomba și-o făcuse la coapsă.

Și Marius fu acela care aruncă în apă undița la capătul căreia era ceva sacru, căci mulțumită acelei fâșii de carne, dacă reușeau să prindă pești, cei trei cercetași și negrul ar fi avut posibilitatea de a trăi încă până să ajungă în apropierea vreunei coaste sau a vreunei nave.

Stând în spatele lui Marius, care ținea undița, Raimond, Jan Bart și Zomba priveau sfoara dispărând în apă.

E ușor de închipuit cu ce ardoare așteptau ca undița să se miște și să se întindă, ceeace ar fi însemnat că vreun pește muscase momeala.

Trecură câteva minute și Raimond avu ideea să se uite la ceas, care mulțumită soliditătii lanțului cu care era prins de haină, nu se pierduse.

Nu mai mergea ; era plin de apă : îl goli, suflă deasupra, îl lăsă deschis la soare, îl clătină, îl întoarse și văzu că umblă încă.

Atunci, cu ceasornicul în mână, numără minutele :

— Unu, doi, trei...

Glasul tremurător părea că număra minutele care-l mai despărțeau pe el și pe tovarășii săi de viață sau de moarte !

Deodată un formidabil „mii de pipe !“ eși de pe buzele lui Marius și îl văzură trăgând de undiță cu mii de precauțiuni. Nasturii apărură la suprafața apei apoi un cârlig fără momeală, apoi alte două fără nimic și însfârșit al patrulea.

Dar acesta dispărea în gura unui pește care se zbătea cu furie. Cu câtă grabă fu apucat acel pește ! și iute fu asvârlit pe plută și omorât cu lovituri de pumn, apoi privit, măsurat și cântărit din ochi. Avea vreo treizeci de centimetri lungime și era foarte gros.

Solzii albi argintați luceau la soare.

— E frumos ! zise Jan Bart. Păcat c'o să trebuiască să-l mâncăm crud.

— Crezi ? răspunse Marius cu un surâs malițios.

— Dar mi se pare că Jan Bart are dreptate, zise Raimond.

N'avem chibrituri și nu văd cum am putea să ne procurăm foc.

— Ah, nu vezi ? Ei bine, te voi face eu să vezi numai decât.

Marius se întoarse spre Zomba și îi zise :

— Eroic tovarăș al aventurilor noastre rupe cu mâinile și cu dinții aschii din scândurile plutei ; așcază-le să se usuce la soare, ca să putem avea combustibil, cât pentru foc, cred că-l vom găsi.

Ceilalți doi cercetași priveau pe Marius cu o curiozitate cam neîncrezătoare.

Pe când executa ordinul primit, rupând aschii și așezându-le la soare, Zomba privea pe tânărul milanez cu un fel de venerație încremenită.

Calm cu aerul strengăresc, pe care-l avea, când vrea să dea o probă de extraordinara lui fantezie, Marius își scoase o ghiată.

O întoarse și privi cu gravitate talpa prinsă cu cuie groase. Apoi scoase și pe cealalta și o supuse la acelaș examen. Insfârșit își scoase și una din moletierele din fâșie de lână spongioasă.

Dete un capăt lui Raimond și celălalt lui Jan Bart, zicând :

— Țineți-o bine întinsă.

— Pentruce ? întrebă Raimond.

— Veți ști, numai decât ; tot ce vă cer e s'o țineți bine întinsă și să nu-i dați drumul în apă. Și-acum așteptați.

Și ținând cele două ghete în mână, privi timp de un sfert de oră când pe Zomba, care'și continua operația, când pe Raimond și pe Jan Bart, care cu un aer înmărmurit țineau mereu fâșia întinsă.

Din când în când Marius întindea două degete și pipăia fâșia de lână în toată lungimea ; făcea o strâmbătură și rămânea iar nemișcat.

Insfârșit, după ce o pipăi pentru a zecea oară, murmură:

— Mii de pipe ! cred că merge !

Luă fâșia de lână, o pipăi înc'o dată în toată lungimea și într'un punct mâinile sale se imobilizară ; privi cu atenție acea parte a fâșiei, o despărți de rest cu cuțitul, pe care din fericire nu-l pierduse și ținu între degetul cel mare și arătătorul de la mâna stângă ceva care semăna cu o bucățică de iască destrămată.

— Iască !

Atunci Raimond, Jan Bart și Zomba înțeleseră. Emoția lor fu atât de mare în cât își simțiră ochii umplându-se de lacrimi. Și scoaseră formidabile strigăte de bucurie.

Cât pentru Marius, mereu calm și cu mișcări repezi și

precise fixă cu două ace, cât putu mai solid, bucățica de lână pe marginea uneia dintre ghete. Vârâ mâinile în interiorul lor și începu să frece una de alta cele două tălpi prinse în cuie mari.

Apoi, judecând că acea mișcare durase deajuns, Marius bătu tălpile una de alta cu mișcări seci, ca și când ar fi avut într'o mână un amnar și încealaltă o cremene. Și atunci se văzură țâșnind schintei și cei trei cari priveau înțeleseră că una din ele va atinge bucățica de lână uscată și spongioasă și o va aprinde în curând.

Și astfel se și întâmplă.

Intocmai ca o iască, bucățica de lână primind pe rând câteva scântei deveni incandescentă, fără flacără. Și cu o nespusă satisfacție, cei trei cercetași și Zomba văzură mica lumină roșie a focului înaintând încet dealungul lânii.

Briza ușoară activă, suflând, combustiunea ; nu era nici o primejdie ca această combustiune să înceteze din lipsă de alimentare, căci fiecare din cei trei cercetași purta asemenea fâșii ce se puteau ușor întrebuința chiar. presupunând că focul ar fi trebuit să fie menținut în mod continuu, tot ar fi durat mai multe zile.

— Admirabil ! minunat ! exclamă Jan Bart. Dar, dragă Marius crezi că ne va fi ușor să aprindem bucățelele astea de lemn cu iasca asta, care nu produce flacără ?

— Răbdare ! răspunse Marius.

Când îmi vine o idee e totdeauna completă și o văd de la început la sfârșit. Suntem la jumătate. O să vezi urmarea.

Și, triumfător cu modestie, fericit și mândru, Marius se întoarse spre Raimond și îi spuse :

— Ai uitat că tu porți totdeauna portofoliul în buzunarul dinăuntru al hainei.

— Adevărat ! afirmă Raimond și înăuntru am hârtie.

— Vezi bine ! aprobă Marius.

— Pe Cristof Columb ! exclamă Jan Bart, nu ne gândisem.

Intr'o clipă Raimond scoase portofoliul îl deschise, luă câteva foi de hârtie și le puse să se usuce la soare.

Și foile de hârtie uscate fură puse sub o grămăjoară de bucățele de lemne, pe care Marius le așeza pe măsură ce le primea de la Zomba.

Insfârșit, apropiă fâșia de lână de hârtie, își umflă obrajii și suflă din toată puterea. Lumina roșie se comunică de la lână la hârtie și sub suflarea lui Marius se transformă într'o flacără strălucitoare care aprinse lemnele. După un sfert de oră, ținut de cap și de coadă de Raimond și de Jan Bart, care'și ardeau adesea mâinile, dar nu se sinchiseau, fericiți la gândul banchetului care-i aștepta, peștele fu fript.

Parfumul de carne friptă făcea să li se dilate nările celor trei cercetași și lui Zomba. Desigur, mâncaseră alte dăți la prânzuri excelente și banchete somptuoase, dar nici unul nu le dase satisfacția completă pe care le-o procura acum acel sfert de pește pe care fiecare îl mânca cu lăcomie, nu era mare lucru și peștele nu era prea voluminos, dar era primul pe care-l pescuiseră. Și în jurul plutei marea constituia un eleșteu nesecat.

N'aveau decât să arunce iarăși undița, servindu-se ca momeală de capul și de șira spinării peștelui pe care nu le mâncaseră.

Erau deacuma siguri că nu vor mai muri de foame. Dar, în bucuria lor, în satisfacția și triumful lor cei trei cercetași și negrul, uitaseră al doilea aspect al problemei. Marea le da de mâncare, dar nu și de băut. Acea nesfârșită întindere de apă nu valora pentru cei trei cercetași cât un pumn de zăpadă. Și avură din nou un acces de disperare, când puțin timp după ce mâncară, soarele care-i ardea cu razele sale îi făcu să simtă în gât o arsură teribilă și contracțiuni dureroase.

Ședeau pe plută în jurul focului stins, dar, în apropiere fâșia de lână continua să ardă încetinel.

Și privirile lor se întâlniră și se înțeleseră.

— Mi-e sete ! începu Jan Bart.

— Și mie ! adăogă Raimond.

— Dar mie ! mii de pipe ! strigă Marius.

— Arde aici ! zise Zomba arătându-și gâtlejul.

Și cuprinși de același gând ridicară privirile spre cer. Căutau un nor.

In cursul zilei mai pescuiră încă patru pești mult mai mari decât primul. Dar, aceasta nu le risipi teama teribilă de a muri de sete.

Trei lucruri îi puteau salva : Vederea unui țărm pe care ar fi putut debarca, trecerea vre-unui vapor care să-i salveze ; sau apariția vreunui nor care să se transforme în ploaie.

Astfel, încrezându-se, când într'una, când într'alta din aceste speranțe, cei trei cercetași și Zomba priveau când cerul, când marea, căutând norii cari nu veneau și vapoarele care nu se arătau.

Noaptea sosi fără a aduce nenorociților nici cea mai mică ușurare, căci nu fu nici cel puțin o noapte răcoroasă.

Se părea că natura epuizase în acele regiuni tot ce conținea ca umiditate, în afară de mare.

Aerul era uscat și cald și briza care sufla de la sud era arzătoare.

Chinurile setei turmentară toată noaptea pe cei patru

naufragiați ; nu putură dormi și când se ivi soarele, horhăiau. Aveau din ajun un pește fript. Voiră să-l mănânce, sperând că le va reda puțină putere. Dar gâtlejul uscat și umflat nu lăsa să treacă nici o înghițitură și scuipară bucățelele cu desgust și disperare.

Se culcară întorcându-și spatele, cu ochii închiși, dar cu mintea trează, chinuită de vedenii de moarte, de moartea care se apropia spre a-i surprinde și a-i nimici.

Câte ore, sau câte minute numai, trecură astfel ?

Niciunul n'ar fi putut spune, căci niciunul nu-și mai dădea seama că e viu.

Și deodată câteși patru avură un vis delicios.

Li se părea că ar fi căzut încetul cu încetul, ușor și fără zguduituri, într'o imensitate cenușie, unde aveau o delicioasă senzație de răcoare.

Spasmul care le strângea ca într'un clește gâtlejul și pieptul se potolea încetul cu încetul ; un fel de nectar, care avea gustul imaginar al rouei din pădure, picura încet pe buzele și pe limba lor.

Senzația aceea atât de dulce fu la un moment dat atât de puternică în cât Marius, trezit brusc, se ridică în sus și scoase un strigăt răgușit, care deșteptă pe Raimond, Jan Bart și pe Zomba.

Câte și trei avură același strigăt, ridicând brațele, căscând ochii și deschizând gura. O ceață deasă acoperea marea și ascundea soarele și cerul, și ceața era atât de umedă încât hainele lor erau ude ca de rouă.

Respirația celor trei cercetași și a negrului se transforma în umiditate îndată ce eșea din gură și, condensându-se, recădea în mici picături pe bărbie. Inteligența li se trezi instantaneu. Se sculară și respirând adânc băură ceața.

Bineînțeles aceasta nu le putea satisface pe deplin setea, dar le muia gâtlejul și le umezea țesuturile organismului.

Alte ori se scurseră cu repeziciune una după alta căci cercetașii nu se gândeau la timp și stând sculați pe plută sorbeau adânc binefăcătoarea ceață.

Raimond se uită atunci la ceas : era miezul zilei când ceața începu să se risipească.

Era scris desigur în cartea destinului că naufragiații trebuiau să petreacă zile mai dureroase în alternativa dintre viață și moarte. Căci în câteva minute ceața se risipi și implacabilul cer albastru și soarele arzător reapărură.

— S'a sfârșit frumosul vis ! zise Jan Bart.

— Jan, zise Raimond, cu un accent de afectuoasă imputare, nu era un vis ci o realitate de vreme ce aproape nu ne mai ie sete.

— Mii de pipe ! murmură Marius, și speram că ceața nu

va face același serviciu în toate dimineţile, căci dacă ne-ar lipsi o zi măcar, am fi pierduţi.

Vorbind, cei trei cercetaşi priveau marea care se vedea acum până la orizont. Nici o limbă de pământ, nici o pânză nu se zărea în depărtare.

Pretutindeni imensitatea albastră a mării ; deasupra imensitatea albastră a cerului ; şi tot acel albastru nu era pentru cei trei tineri culoarea speranţei, ci aceea a celei mai negre disperări.

CAPITOLUL III

Clipe de nebunie

Trecură iarăşi ore nesfârşite ziua se sfârşi, noaptea urmă şi se iviră iarăşi zorile. Şi în zorii acelei a treia zi de sete, cercetaşii şi negrul erau de nerecunoscut. Palizi, traşi la faţă, cu buzele lăsate, pupilele umflate şi ochii turburi se priveau fără să se recunoască. Ce gânduri se zbăteau în creerul lor ?

Erau desigur grozave căci cei trei tineri cari se iubeau ca nişte fraţi, care aveau reciproc o admiraţie şi o afecţiune intensă, avură unul pentru altul priviri pline de ură.

Ce reminiscenţe de lucruri citite prin cărţi şi prin ziare turburau mintea lor înfierbântată.

Fapt e, că printr'un fel de instinct cei trei cercetaşi se apropiară unul de altul, depărtându-se de negrul Zomba.

Şi înţelegând, din instinct că, în împrejurările actuale, îl ameninţă ceva obscur, negrul Zomba se da fără voe înapoi. Şi pe când Raimond, Marius şi Jan Bart, şedeau strânşi unul lângă altul la extremitatea plutei, Zomba, îngenuchiat, tremurând cu privirea plină de o neţărmurită oroare, părea că aşteaptă soarta teribilă şi feroce la care se pregătea cu resemnare.

Cuvinte nebuneşti eşeau de pe buzele cercetaşilor, poate fără ca ei înşişi să le înţeleagă sensul.

Raimond zicea cu voce sugrumată :

— Când se întâmplă asemenea lucruri ştiţi ce se face de obicei, nu e aşa Marius ? şi tu Jan Bart ?

— Da, răspunse Jan Bart, se sacrifică individul pentru salvarea comunităţii.

Marius ca şi când i-ar fi mai rămas puţină raţiune avu o tresărire violentă şi depărtându-se de cei doi prieteni bâlbâi :

— Nu se sacrifică nimeni ! Soarta decide, se trage la sorţi.

Raimond şi Jan Bart se priviră şi murmurară împreună:

— E adevărat ! se trage la sorţi !

O tăcere lungă urmă aceste cuvinte care evocau în mod anticipat una din cele mai groaznice scene din dezastrele maritime.

Tăcerea devenea lugubră cu toată splendoarea soarelui și a mării, în faptul dimineții.

In ochii celor trei cercetași și ai lui Zomba întreaga natură părea că se acoperise cu un val funebru. Și, deodată, Marius, care era cel mai puțin istovit, se plecă, culese câteva așchii de lemn rămase de la focul din ajun, strânse patru în mâna stângă, le potrivi cu mâna dreaptă tremurătoare și nu lăsă să se vadă decât capetele de lungime egală. Se duse la Raimond și zise :

— Ești cel mai mare, ești șeful, trage tu mai întâi. Ne-am înțeles că acela care va trage bețișorul cel mai scurt va fi...

Ezită.

Nu îndrăznea să rostească groaznicul cuvânt.

Nici unul nu îndrăsni să-l rostească și Raimond întinse mâna tremurătoare spre mâna lui Marius când un strigăt răgușit scos de Jan Bart îl făcu să se întoarcă.

Și văzură pe Jan Bart, în genuchi, ținându-se cu o mână de scânduri și întinzând pe cealaltă spre orizont.

Ridicară ochii și căzură și ei în genuchi strigând cu glas nearticulat :

— O corabie ! o corabie !

Cu o mișcare de furie și de bucurie Marius asvârli așchiile de lemn, care trebuiau să desemneze pe acel care avea să fie sacrificat spre a susține viața celorlalți trei.

Nu mai era necesar acum să încerce soarta, de vreme ce, colo, în depărtare, se vedea o corabie, care, după orientarea velelor, părea că vine direct spre plută.

Și atunci, nebunia care le cuprinsese mintea schimbă scopul și aspectul.

Se ridicară, își scoaseră hainele și începură să le vânture în aer strigând cu furie :

— Ajutor ! Ajutor !

In dărătul lor Zomba, ca reînviat, se ridicase și el în picioare, și dominându-i cu statura sa înaltă, agita și el bluza albastră strigând un singur cuvânt sublim, cuvântul divin al limbei sale, natale :

— Alah ! Alah !

Strigătele lor deveneau mai puternice pe măsură ce vedeau corabia apropiindu-se. Nu mai încăpea îndoială.

— Salvați ! Salvați ! urla Marius.

— Alah ! Alah ! striga Zomba.

Dar, deodată strigătele lor se curmară brusc ; o stupoare desnădăjduită îi țintui pe loc.

Ce se întâmplase ?

Un lucru foarte simplu și teribil. Corabia virase.

Fără îndoială avea un itinerar deosebit de direcția pe care o urma în momentul acela, desigur urma vreun curent și ajungând la capătul lui, se întorcea ca să urmeze alt curent care se depărta mai mult de plută.

Și, într'adevăr, corabia se depărtă : se micșora, nu i se mai vedea carena și în curând înalta piramidă a velelor sale dispăru și ea. După zece minute ea dispăruse cu totul.

Privindu-se ca niște condamnați la moarte cari se trezesc dintr'un vis minunat, și privind fix marea, cei trei cercetași și negrul se lăsară să cadă pe plută.

Și cum gândul tragerii la sorți dispăruse odată cu apariția corabiei, dispariția acesteia îl făcu să le revie iarăși în minte

De data aceasta, fu Zomba însuși care, cu o eroică resemnare, supunându-se unei ultime licăriri de rațiune, strânse patru bucățele de lungime egală.

Căci, dacă Zomba nu citise nici cărți nici ziare, care povestesc, luându-le din imaginație, sau din realitate, scene grozave de naufragii în care omul se reîntoarce la barbaria preistorică, știa totuși din povestirile exploratorilor, pe care le auzise repetate de semenii săi, că în asemenea împrejurări e obiceiul să nu moară toți, când moartea unuia poate salva pe ceilalți.

Si târându-se pe genuchi, întinse mâna închisă lui Raimond.

— Ce lucru oribil ! murmură Raimond.

— Vai ! zise Marius, e necesar !

— Da, adăogă Jan Bart, e inevitabil.

Mut, Zomba prezentă cele patru aschii lui Raimond, cele patru bețișoare din care nu se vedea de cât un capăt, fără să se poată ști, care era cel mai scurt dintre ele.

Și atunci, Raimond, a cărui inimă bătea cu furie, întinse mâna tremurătoare și după o scurtă ezitare, luă brusc, la întâmplare, una di ncele patru bucățele de lemn.

O privi. Nu era nici prea lungă, nici prea scurtă... nu putea ști încă !

Fără un cuvânt, fără ca nimic pe chipul său să-i trădeze gândurile, Zomba se întoarse spre Marius și îi întinse mâna în care nu mai erau acum decât trei bucățele de lemn. Cu acelaș geest ca și Raimond, Marius apucă una din bucățele și trase..

Aceasta era vizibil mult mai lungă.

Ca un automat Zomba se întoarse spre Jan Bart și îi prezentă mâna fatală.

Jan Bart luă una din bucățelele care rămăseseră. Instinctiv o compară repede cu aceea a lui Marius.

A treia bucățică de lemn era aproape de aceiași lungime cu a doua.

Atunci cei trei cercetași se priviră și Raimond strigă cu violență :

— Zomba, desfă mâna !

Negrul se supuse... și lucrul fu evident !

Ultima bucățică de lemn care-i rămăsese în mână era cea mai scurtă.

Negrul deci, era acela care trebuia sacrificat.

Dar, atunci, ca împins de o ultimă sforțare, Marius se ridică și strigă cu furie :

— Nu, nu, e imposibil !

Zomba s'a sacrificat de mai multe ori pentru noi ! nu putem.

— Nu ! nu ! zise Raimond. Nu-l putem ucide !

— O ! prefer să mă arunc chiar acum în mare, exclamă Jan Bart.

Fără îndoială sufletul cercetașilor și al negrului era atât de generos în cât aceeiași exclamație ar fi exprimat același gând, ori care dintre ei ar fi fost desemnat de soartă.

Și iată că având cu ce să se hrănească și să-și potolească setea cu carnea și sângele unuia dintre ei, nici unul nu voia să consimtă la sacrificiul celuilalt.

Atunci ? Ce le mai rămânea ? Moartea ! Moartea pentru toți. Aceasta era atât de vădit încât cei trei cercetași și negrul avură împreună un acces de nebunie supremă, accesul pe care medicii îl cunosc și care e provocat de chinurile setei.

Se priviră scrâșnind din dinți și deodată, Zomba avu un gest semnificativ.

Arăta mica barcă, mai ușoară de manevrat de cât pluta, barca pe care o puteau face să navigheze cu ajutorul scândurilor de la plută în loc de lopeți.

Nu se mai gândiră că era prea mică și prea fragilă ca să încapă toți patru în ea și că o încărcătură atât de grea o putea răsturna la cel mai mic vânt.

Nu se gândiră la toate astea, deși le știau foarte bine. Traseră „coaja de nucă" pe plută, o întoarseră cu gura în sus, o goliră de apă, o împinseră iar în mare pe care pluti în mod normal.

Apoi smulseră patru scânduri de la o extremitate a plutei și ținând în mână fiecare câte una în loc de lopată se precipitară în barca ce fu cât pe-aci să se răstoarne.

Marius era singurul care mai păstra o licărire de rațiune și o umbră de sânge rece.

Văzu că barca nu putea transporta patru inși !

Înțelese că rămânând în fragilul vas însemna să fie meniți cu toții pieirii ? Avu o supremă idee de sacrificiu ?

Fapt e că sări afară din barcă ce se depărtase deja de plută și începu să înoate fără a mai răspunde la strigătele lui Jan Bart și ale lui Raimond cari-l chemau cu disperare ; ajunse la plută, se urcă pe scânduri și nemai având nici puterea să ridice capul, strigă :

— Duceți-vă ! Duceți-vă ! și căutați o limbă de pământ sau o corabie ! adio !

Își deteră seama de acest sacrificiu cei doi cercetași și negrul care rămăseseră ? Avură speranța să găsească un pământ, să întâlnească o corabie și să se întoarcă spre a căuta pe Marius, rămas pe plută ?

Iată ceva imposibil de spus, căci în astfel de momente mintea nu înregistrează senzațiile, impresiile sau ideile cu destulă preciziune ca să și le poată aminti mai târziu.

Or cum ar fi fost însă, mânuind scândurile ca pe niște lopeți, stimulați de o speranță nebună, care le dă noui forțe, Raimond, Jan Bart și Zomba se depărtau întâi încet, apoi foarte repede pe imensa întindere a mării.

Și curând, pluta și barca fură atât de departe una de alta, încât Marius, culcat, nu mai vedea pe tovarășii săi, iar ceilalți trei nu mai distingeau pluta pe întinsul Oceanului

CAPITOLUL IV

Căpitanul englez

Mai bine de un sfert de oră, cu o putere care avea ceva din nebunie, Raimond, Jan Bart și Zomba vâsliră cu repeziciune, servindu-se de scândurile plutei.

Și ceeace dovedea caracterul nebunesc al acțiunii lor era faptul că mergeau înainte, fără să știe, și fără să se preocupe de direcție, de orientare, sau de orice alt lucru.

Nu-și vorbeau. Ședeau pe două bănci, Zomba mai în față, Raimond și Jan Bart mai înapoi, întorcând spatele direcției spre care vâsleau.

Din fericire pentru ei, marea era liniștită și briza nu ridica valurile. După vreo jumătate de oră supraexcitația nervoasă care-i susținuse pân'atunci, scăzu treptat: mișcările brațelor se încetiniră și în curând, ajunși la capătul forțelor și fără să mai respire, încetară de a mai vâsli.

Barca mai înaintă puțin prin forța impulsului apoi se opri, vină încet și se lăsă să fie împinsă în sensul valurilor și al brizei.

Care erau gândurile celor doi cercetași și ale negrului, în acel moment, în care nemișcarea urmând acțiunii, își puteră da seama, poate, de situația lor și de absența lui Marius?

Acele gânduri ei nu le știură niciodată, erau înăbușite în fundul conștiinței lor pe când în jurul lor se lăsau tot mai mult umbrele morții.

Unul după altul, ne mai având nici puterea să reziste la greutatea propriului lor corp, se rostogoliră de pe banchete în fundul bărcii și rămaseră acolo, gemând în prada unei groaznice agonii.

Pierdură în curând cunoștința. Ochii li se închiseră și un murmur slab de pe buzele lui Raimond fu ultima manifestație a vitalității lor.

In acel murmur Jan Bart deslușì aceste cuvinte :

— Am părăsit pe Marius... Vai nouă !

Jan Bart vru să răspundă ceva, dar dintre buzele-i supte nu eși nici un cuvânt și, după ce ridică, puțin capu, se lăsă să cadă cu ochii închiși și leșină.

Din momentul acela barca pluti fără țintă, în voia curenților a valurilor și a brizei, purtând acele trupuri, care trăiau încă, poate, dar care, desigur, nu mai aveau mult de trăit.

Deodată, ivindu-se la extremitatea imensului orizont, o coloană de fum brăzdă cerul, se întinse, se înălță în aer pe măsură ce vasul dela care pornea înainta. Dacă în momentul acela cei doi cercetași și negrul ar fi avut o ultimă tresărire de energie, ridicându-se, ar fi privit în depărtare, ar fi revenit la viață, văzând un vas care înainta drept spre ei.

Era un torpilor englez.

Pe punte marinarii își vedeau de diversele lor ocupații, pe când pe puntea dinapoi doi ofițeri, comandantul și secundul se plimbau fumând și convorbind cu însuflețire.

După cum se întâmplă adesea în marina engleză, în care ofițerii sunt destul de culți, aceștia doi nu vorbeau în limba lor maternă, ci în italienește.

Intr'adevăr, în marina engleză, mulți ofițeri își întrebuințează orele libere studiind limbi străine. Și cei doi ofițeri se amuzau vorbind italienește și corectându-se reciproc ori de câte ori greșeau vre-o expresie.

— Vom fi la Ceylan pe la miezul nopții, spunea comandantul.

După ordinele primite, trebuie să fim la Colombo înainte de ora două de dimineață, cred că vom câștiga premiul acordat în cazul unui avans de o jumătate de oră.

— Și aceasta, răspunse celălalt, fără a consuma o mai mare cantitate de cărbuni de cât aceea prescrisă.

— E incontestabil că Malborough e cel mai rapid dintre toate torpiloarele engleze.

— Și când te gândești, reluă ofițerul secund, că am străbătut o furtună, am trecut pe lângă o trombă și, printr'un

extraordinar noroc, sosim în port, nu numai mai devreme, dar și fără nici o avarie.

— Iată de ce mă vezi atât de vesel, dragă Widley, răspunse comandantul.

Pentru un moment, cei doi ofițeri încetară de a mai vorbi și își aprinseră iarăși câte o țigară.

In momentul acela un tânăr aspirant veni și le anunță în englezește :

— Sentinela a descoperit o barcă, plutind fără țintă, la tribord.

— Ooh ! exclamă căpitanul Plumcatt, comandantul vasului „Marlborough". Să ne apropiem de ea. Dacă e goală o vom lăsa în voia soartei, dar cine știe, poate că e în ea vreun pescar de pe coasta indiană, pe care vântul și curenții l-au târât în larg.

Și, împinși de un sentiment de firească curiozitate, cei doi ofițeri urmară pe aspirant.

Privirâ cu binoclul în spre barcă și locotenentul Widley, zise cu un ton plictisit :

— Nu e nimeni ! Trebuie să fie vreo barcă desfăcută de la vreo navă.

—Ooh ! exclamă comandantul : cred că te înșeli, dragul meu, mi se pare că văd ceva în fundul bărcii, când valurile o apleacă în partea noastră.

La aceste cuvinte, locotenentul se uită mai bine și exclamă, la rândul său :

— Yes ! Yes !

Căpitanul dete atunci ordin aspirantului ca torpilorul să se apropie de barcă și să se oprească lângă ea.

In zece minute ordinul fu executat.

Și aplecându-se la tribord, cei doi ofițeri și aspirantul putură vedea în fundul bărcii trei corpuri omenești ce păreau trei cadavre.

Se lăsă o scară de frânghii, pe când un marinar prindea cu o spangă barca și o trăgea lângă torpilor.

După câteva minute cei trei nenorociți erau transportați pe bordul torpilorului, întinși pe punte și lăsați pe mâinile marinarilor care îi desbrăcară și îi fricționară cu putere spre a le pune sângele în mișcare.

Câteva picături de coniac introduse printre dinții nau-

fragiaților, contribuiră să le dea puțină căldură, și avura, însfârșit, satisfacția de a-i vedea tresărind.

Stupoarea fu imensă.

Cei doi ofițeri și chiar câțiva marinari recunoscuseră uniformele cercetașilor italieni.

Pe de altă parte, extrema tinerețe a acelor nenorociți era și ea un element de vie surprindere.

— La dracu! zise căpitanul Plumcatt, iată ceva cu adevărat extraordinar!

Dar locotenentul Widley, care se aplecase asupra naufragiaților strigă plin de emoție:

— Căpitane, mi se pare că recunosc aceste fizionomii, le-am văzut reproduse de sute de ori în ziarele sportive pe care le primeam de la Londra la Colombo!

Sunt doi dintre faimoșii cercetași italieni cari au trecut Atlanticul cu aeroplanul și cred că pot afirma, că aceștia sunt Raimond Balsan și Jan Maria Callega, zis Jan Bart.

— Dar bine, zise căpitanul. E extraordinar! Ultimele știri spuneau că cercetașii erau la Brazzaville în Congul francez, în plină Africă.

— Da, dar au trecut multe săptămâni de-atunci. Și în interval acești tineri au putut să se îmbarce la Gibuti sau la Zanzibar, după ce au străbătut Africa.

— Atunci, desigur că au fost victimele vreunui naufragiu.

— Probabil.

In curând cei doi cercetași deschiseră ochii și negrul de asemenea abia revenit în fire, începu să murmure: Alah inch Alah!

Când fură siguri că naufragiații erau într'adevăr vii, îi transportară în infirmerie, unde-i așezară, comod, în câte un hamac.

Căpitanul vru să-i interogheze imediat, dar starea de slăbiciune a cercetașilor și a negrului era atât de mare în cât, deși mișcau buzele, nici un sunet nu eși dintre ele. Privirea rătăcită a ochilor lor și fixitatea pupilelor dovedeau că nu înțelegeau ceeace li se spunea, deși căpitanul Plumcatt se exprima într'o italienească clară și corectă.

După încercări zadarnice căpitanul înțelese că naufragiații aveau mai întâi de toate nevoie de repaos și de o alimentație progresivă, care să le redea forțele.

Dete ordine în acest sens și lăsându-i în grija aspirantului se urcă pe punte, urmat de locotenentul Widley.

Vasul, după acea scurtă oprire, își reluase drumul cu toată viteza spre a recâștiga timpul pierdut.

Reluându-și plimbarea pe punte cei doi ofițeri făceau tot felul de presupuneri cu privire la extraordinara prezență a celor doi cercetași pe bordul torpilorului și erau destul de îngrijați de lipsa celui de-al treilea, care, după cum spunea locotenentul, se numea Marius Colombo.

Această enigmă le atâtă într'atâta curiozitatea, în cât, de mai multe ori cei doi ofițeri se scoborîră în infirmeria echipajului, sperând că cei doi cercetași și negrul vor fi în stare, vorbească.

Dar, odată îi găsiră dormind, a doua oară bând câteo ceașcă de șocolată și a treia oară iarăși dormind. Se rezemnară deci, și amânară interogatorul pentru mai târziu. Torpilorul intră în portul Colombo cam pe la miezul nopții.

Și pe când echipajul era ocupat cu manevrele acostărei, aspirantul veni și spuse căpitanului Plumcatt :

— Cei doi cercetași cer să vă vorbească.

Căpitanul se scoborî imediat, urmat de Wildley. Cei doi ofițeri găsiră pe cercetași pe marginea hamacurilor având pe figurile lor strălucitoare de inteligență o expresie de nespusă îngrijorare.

— Căpitane, zise unul dintre ei, ne-ați salvat viața și vă mulțumim ; dar...

Se întrerupse și reluă cu glasul tremurător :

— Dar nu ajunge...

Domnul aspirant ne-a spus că dv. presupuneți că suntem Raimond Balsan și Jan Maria Callega, cercetași italieni. E adevărat ! Dar dv. știți că suntem totdeauna trei cercetași. Al treilea, scumpul nostru Marius Colombo a rămas în mare pe o plută, fără hrană, fără nimic ! Vă rugăm, d-le căpitan să plecăm iarăși cât mai curând... să mergem să-l căutăm !

Și împreunându-și mâinile, Raimond căzu la picioarele căpitanului și îngenunchiă, pe când ochii i se umpleau de lacrimi.

Jan Bart sări jos din hamac și îngenunchiă și el alături de Raimond.

La rigoare căpitanul Plumcatt, putea pleca fără ordine,

pe propria-i responsabilitate. Era deajuns să facă să se constate că „Marlborough" intrase în portul Colombo înainte de orele două de dimineață.

Cu glas mișcat ceru informații suplimentare pe care Raimond i le dete cu toată preciziunea pe care i-o permitea dureroasa lui exaltare.

Și căpitanul se urcă pe punte și trimise prin telegrafia fără fi un mesagiu ofițerului din marina engleză, care comanda portului Colombo spre a-l informa despre cele ce se petreceau. Apoi, fără a mai aștepta răspunsul, făcu să înceteze manevrele de acostare și după un sfert de oră dela intrarea sa în portul Colombo, „Marlborough" pornea iarăși cu toată viteza spre punctul, în care întâlnise barca și în apropierea căruia trebuia să se găsească și pluta lui Marius.

In infirmeria echipajului, Jan Bart și Raimond strigau cu un accent de dureroasă îngrijorare.

— Doamne, Doamne, de-am ajunge la timp !

Sufereau îngrozitor la gândul că părăsiseră pe Marius. Dar când povestiră cu deamănuntul celor doi ofițeri suferințele pe care le îduraseră, aceștia îi consolară, asigurându-i că nu erau vinovați, deoarece când părăsiseră pe Marius erau într'o stare de nebunie care-i făcea iresponsabili.

—Poate ! zise Raimond plângând. Dar dacă nu vom găsi pe Marius viu, nici odată nu ne vom putea ierta că ne-am despărțit de dânsul !

Dacă e mort, ar fi trebuit să murim pe plută cu toții !

Și cei doi cercetași, urmați de Zomba se urcară pe punte. Și acolo, rezimați de barca de la proră, scrutară cu ochii lacomi marea imensă și albă sub lumina lunii și a stelelor.

Torpilorul mergea cu maximum de viteză, dar lor li se părea că mergea prea încet și tremurând strigau, rugători căpitanului :

— Mai iute, căpitane ! Mai iute !

Mișcat, căpitanul se prefăcea că dedea ordine, deși știa foarte bine că nu puteau merge mai repede de așa, chiar dacă'ar fi făcut să explodeze cazanele.

CAPITOLUL V

Singur în mijlocul mării!

Timp de vreo trei sferturi de oră după despărțirea de tovarășii săi, Marius, rămas singur pe plută, nu-și dete bine seama de ceea ce făcuse sărind din barcă și depărtându-se de ceilalți.

Când se întoarse pe plută, atât era de slab în cât nici nu se putu ține pe picioare și se întinse, istovit, pe scândurile plutei.

Rămas astfel, adormi, cuprins de un somn, care-i permitea s'audă zgomotele din jur și să-și dea seama de ele. Mai mult timp nu auzi de cât plescăitul valurilor, ce se izbeau de marginile plutei.

Apoi i se păru că pluta era zguduită. Câteva minute nu-și dete seama exact, dar, însfârșit, repetarea aproape regulată a acelor lovituri îi atrase mai puternic atenția.

Curiozitatea excitând facultățile sale mintale, îi dete putină forță fizică, întocmai după cum putină hrană i-ar fi sporit vitalitatea facultăților sale intelectuale. Deschise ochii, se ridică într'un cot și privi în jur. Înțelese atunci că loviturile se produceau sub plută ceva mai înapoi în spre dreapta. Privi în partea aceea și văzu apa se învârtea cu putere ori de câte ori se auzea o lovitură.

Curiozitatea îi fu și mai aţâţată.

Știm, că Marius era cel mai puțin istovit dintre cei trei cercetași. Temperamentul lui arzător, constituția nervoasă îl făceau să poată rezista mai mult la privațiunile fizice și la cele morale.

Reuși deci să se ridice și să se ducă fără prea multă greutate în partea aceea de unde venea zgomotul. Acolo, îngenunchiă și rezimându-se cu mâinile de marginea plutei se plecă până atinse cu fruntea suprafața apei și ceeace văzu îl umplu de o prodigioasă speranță.

Ce văzuse oare?

O broască țestoasă ! una din acele broaște țestoase foarte obișnuite în Oceanul Indian.

Marius citise prea multe cărți de călatorii ca să nu știe că anumite specii din aceste broaște țestoase marine, posed, la baza gâtului o pungă în care păstrează o provizie de apă dulce pe care o beau în perioadele, destul de lungi uneori, în timpul cărora se aventurează departe de coaste.

Marius știa apoi, că unele din aceste broaște sunt enorm de mari și că pot ajunge chiar până la o greutate de o mie cinci sute de livre. Carnea lor e fragedă și gustoasă.

Broasca țestoasă pe care Marius o vedea sub plută nu era, din fericire, prea mare.

Putea să aibă, judecând-o prin transparența apei, un metru și jumătate de la cap la coadă și vreo șaptezeci și cinci de centimetri în lățime.

Marius știa, însfârșit, că broasca țestoasă nu lasă să se scurgă sau să se strice apa pe care o păstrează în pungă ce-i servește de rezervor. Această pungă e prevăzută cu un orificiu, care se închide atât de perfect, în cât apa nu se poate altera și se citează un caz în care la o broască care fusese ținută un an întreg fără hrană, s'a găsit apa tot atât de proaspătă ca la începutul experienței.

Aceste amintiri sporeau forța și curajul lui Marius.

— Dacă pot prinde broasca, sunt salvat, se gândea el. Voi avea ce bea și ce mânca mai multe zile și ar trebui să fiu prea nenorocos, dacă în aceste câteva zile n'aș întâlni vreo navă sau n'aș da de vreun pământ.

Dar imediat își puse această întrebare :

— Cum să pun mâna pe broască ?

N'avea nici arme, nici frânghie, nici vreun cârlig ; nimic care să fi semănat cu vreun instrument oarecare. Dar, avea fantezia, fantezia și voința.

— Importantul, își zise el, e ca broasca să n'o șteargă înainte ca eu să fi găsit o idee.

Stând pe marginea plutei, aplecându-se din când în când ca să vadă dacă broasca era tot acolo și asigurat de loviturile continue care zguduiau pluta, își rodea unghiile, căutând.....

Și deodată, strigă triumfător :

— Am găsit ! Numai de-aș izbuti !

Marius părea că reînviase.

Excitația sa nervoasă era atât de mare încât nu mai simțea nici oboseala, nici foamea, nici setea, nici o slăbiciune de nici un fel.

Trebuie să mărturisim : nu se mai gândea nici la Raimond, nici la Jan Bart, nici la Zomba.

Și iată cum procedă :

Își dete seama de poziția precisă în care se succedau loviturile și în punctul acela, făcând cât mai puțin zgomot

posibil și ne servindu-se de cât de cuțitul său, (pe care'l păstrase din fericire în buzunarul bluzei), tăiă frânghiile, care legau împreună scândurile ce formau suprafața plutei, și le dete la o parte. Apoi, știind că țeasta acoperă corpul broaștei numai în partea superioară conchise :

— Broasca, mișcându-se, se apleacă în dreapta și în stânga ; va veni o clipă când prin gaura pe care o fac îi voi vedea marginea carapacei ! Și atunci cu una din aceste vergele solide și ascuțit când broasca își va descoperi punctul în care carapacea și corpul se unesc, voi vârî între ele vârful vergelei și servindu-mă ca de o pârghie, voi ridica broasca prin gaură... Și cum, în caz de pericol, aceste animale își trag repede capul și picioarele sub carapace, își va micșora volumul și o voi putea scoate prin gaură și o voi răsturna pe plută.

Acesta era planul lui Marius.

Ingenios ! și putea reuși ! dar trebuia ca împrejurările să se preteze.

Mai trebuia apoi, ca broasca să nu se sperie simțind deasupra ei acea gaură în locul scândurei de care se lovea mereu în acel moment.

Sau, ca vreun capriciu oare care să n'o facă să plece, un capriciu opus aceluia, care o adusese aci și o imobilizase de un sfert de oră sub plută.

Gaura fu repede făcută. Scândurile scoase de Marius lăsau cam la mijlocul plutei un spațiu liber, care părea o trapă deschisă deasupra mării. Și acolo, Marius văzu spinarea broaștei.

Tremurând de bucurie, Marius apucă o vergea, pe care o alesese mai dinainte și înțepenindu-se pe picioare așteptă momentul propice.

De două ori spațiul dintre carapace și corpul broaștei îi apăru, dar nu în poziție potrivită ca să poată introduce brusc vergeaua ascuțită.

Insfârșit, a treia oară, legănarea broaștei accentuându-se, Marius lansă cu toată puterea vergeaua, vârând-o sub carapace și rezimând-o imediat de marginea găurii, împinse, apăsând ca asupra unei pârghii !

Dacă și-ar fi lăsat picioarele și capul afară, broasca n'ar fi trecut prin gaură ; și fatalmente din pricina oscilațiilor plutei, ar fi alunecat pe o parte, scăpând de soarta, care o aștepta.

Ar, simțindu-se atinsă, deși ignora pericolul care o amenința făcu aceea ce fac toate aceste animale : se puse la adăpost în carapacea ei.

Marius atâta aștepta.

Făcu o sforțare mai mare și cu un „Ah !" formidabil o răsturnă pe plută.

Simțindu-se în poziția aceea, cea mai rea pe care o poate avea, broasca agită cu disperare cele patru labe mișcându-și capul la dreapta și la stânga, în sus și'n jos.

Marius știa însă, că acum nu se mai putea întoarce! Victoria era completă! Căzu în genuchi; și ținându-se cu amândouă mâinile de piept, râdea, râdea!

— Ah! mii de pipe! fulgere și tunete! ăsta zic și eu noroc la pescuit!

Raimond! Jan Bart! Zomba! veniți de vedeți!

In exaltarea lui uită împrejurările tragice care precedaseră acest eveniment. Dar tăcerea care răspunse la acel trigăt de triumf îl readuse la realitate. Pe cât de mare-i fusese bucuria, pe atât de mare fu durerea care-i urmă.

— Nenorocire! zise el cu voce sfârșită, și când mă gândesc că dac'am fi avut forța și răbdarea s'așteptăm câteva minute înainte de a fi făcut nebunia să sărim în barcă,, această broască ne-ar fi ajuns la câteși patru. Ne-ar fi salvat pe câteși patru!

Rămase, astfel complet abătut; căci soarta tovarășilor săi îl preocupa acum mai mult de când era liniștit în ceeace'l privea. Căci cu optimismul său obișnuit nu se îndoia un moment că nu va ajunge în curând în fața vreunui țărm, sau că nu va întâlni vreo navă înainte de a fi consumat hrana și băutura pe care i le procură broasca țestoasă. Dar instinctul de luptă și de conservare îl scoaseră repede din acea prostrație oricât era ea de firească.

Cu gândul că, pentru un moment, ori ce ar fi făcut nu putea fi de folos prietenilor săi și că poate și ei găsiseră posibilități de salvare, se grăbi să se folosească de prada lui. Setea mai presus de orice îl ardea. Primul lucru de făcut deci, era să descopere punga cu apă. Atunci, se gândi:

— S'o omor mai întâi?

Era o problemă grea.

Omorând-o, trebuia să aibă grijă să nu golească punga cu apă; trebuia apoi să încerce să desfacă dela gât acel recipient natural, în așa mod în cât conductele interne care îl legau de organele stomacului și ale digestiei să nu lase apa să se scurgă.

După ce examină cu atenție broasca a cărei pungă era umflată de apă, Marius își zise cu hotărîre:

— O s'o ucid, tăindu-i gâtul. Dac'o curge apă o s'o văd și voi căuta să remediez răul în vreun mod oarecare. Principalul e să am mâna sigură, sânge rece și în primul rând un cuțit tăios. Asta e lucrul cel mai greu.

Se uită la cuțit. Era unul din acele mici instrumente adoptate de cercetași și cari le servesc la diverse întrebuințări când sunt în tabără. Noui și bine păstrate astfel de cuțite sunt excelente, având lame solide și tăioase. Al lui Marius însă fusese mai întâi de [illegible]

rații atât de diverse în cât lamele nu numai că nu mai tăiau bine, dar erau pe alocurea și știrbite.

— Mii de pipe, zise el, cuțitul ăsta taie întocmai ca genuchiul bunichi-mi. Se gândi că trebuia să-l ascută. Dar, cu ce ? De odată își aduse aminte și se bătu pe frunte.

— Am găsit ! Carapacea broaștei.

Îngenunchiă lângă animal și pe marginea carapacei începu să frece cuțitul, întâi încet, apoi cu mișcări din ce în ce mai repezi. După câteva minute constată că lama începea să taie mai bine. Continuă. După un sfert de oră o transformase într'un adevărat brici. Atunci puse în execuție diversele operații chirurgicale pe care le proectase. Reușiră la perfecție. Putu izola punga cu apă, și cu ajutorul unor șuvițe de stofă, tăiate din bluza lui legă diversele vine și artere cari eșeau din ea.

După ce sorbi cu voluptate din lichidul răcoritor, puse, cu îngrijire, punga de-o parte. Acele înghițituri de apă îi redară o vigoare nouă, neașteptată.

— Oh ! după ce voi mânca și puțină carne, pot să vie toate furtunile din lume, mă simt în stare să le înfrunt pe toate.

Știa că broasca, dacă era bine curățată putea dura și mai multe zile fără să se strice. Avea de gând ca a doua zi să taie carnea în felii subțiri pe care să le usuce la soare, căci de făcut focul nici nu se putea gândi, de oarece nu mai avea nici ghete, nici moletiere.

Se rezemnă deci să mănânce carnea crudă și nu i se păru rea ; avea un gust de pește, dar în definitiv, se putea mânca. După acel prânz rudimentar, Marius legă broasca de plută ca să nu cadă în timpul nopții, mai bău o înghițitură de apă și încredințat că noaptea va fi calmă, se culcă și adormi imediat.

CAPITOLUL VI.

Telegrama

Dormi mult bravul Marius, fără să vadă în vis, torpilorul englez, care-l căuta pe mare. Și totuși, acesta trecuse foarte aproape de dânsul. Într'adevăr, căpitanul și locotenentul făcuseră calcule minuțioase și asiguraseră pe Raimond și Jan Bart că se vor întoarce în punctul exact unde găsiseră barca. Și ajunseră în zori, când cerul începea să se coloreze ușor în violet.

— Iată cum vom proceda, zise căpitanul, după ce dovedi lui Raimond și lui Jan Bart cu ajutorul calculelor că se găseau în locul precis unde abordaseră barca.

— Vom descrì continuu cercuri excentrice care ne vor permite să explorăm absolut toată marea în jurul acestui centru. Și cum direcția vântului nu s'a schimbat de ieri e sigur că pluta a fost împinsă ca și barca spre est-nord-est. Calculând poziția pe care o avea, probabil, pluta în momentul când a-ți părăsit-o, ținând cont de direcția urmată de voi și de deplasarea subită a bărcii, când ați încetat de a mai vâsli, pluta trebuie să fie în momentul acesta între noi și Mahe din Indii.

Planul căpitanului fu executat întocmai. Toată ziua aceea torpilorul navigă în cercuri din ce în ce mai mari în apele Mării de Oman. Dar nu le descria în jurul aceluiași cerc imaginar. Acel centru se deplasa dela sud-vest, spre nord-vest, astfel că în drumul său, torpilorul parcursese tot spațiul, care se întindea între punctul de plecare și coastele occidentale ale Indiilor engleze. Și, exact, după douăzeci și

șapte ore și treizeci de minute dela plecarea din portul Colombo, vasul *Marlborough* se găsea în cercul luminos al principalului far din Mahe. Dar, în cursul acestor două zeci și șapte de ore nu văzuseră nimic care să semene a plută sau a unei părți desfăcută din ea.

Raimond, Jan Bart și bunul Zomba erau desnădăjduiți. Zadarnice erau cuvintele de consolare ale căpitanului și ale locotenentului; durerea celor doui cercetași nu mai cunoștea margini. Dar, înfârșit, după ce totul fu încercat și nu se mai putu face nimic spre a regăsi pe Marius, Raimond și Jan Bart își regăsiră încetul cu încetul acea tărie sufletească, mulțumită căreia rezistaseră pân'acum la cele mai mari nenorociri. E drept că nenorocirea, de care acum nu se mai îndoiau, era cea mai grozavă din toate prin care trecuseră.

Învinseră durerea care-i copleșea și ascultară pe căpitan care-i îndemna să se ducă să se culce. Nu voiră să se despartă și trebui să li se mai așeze un pat în cabina căpitanului. Jan Bart se culcă fără să se desbrace și Raimond făcu acelaș lucru și, doborâți de durere și de oboseală adormiră curând. Zomba, ca un câine credincios, se culcase pe jos între cele două paturi, nu voise nici cel puțin o pătură. Dar se feri să închidă ochii și tot timpul nu-și luă privirea dela cei doi tineri, ai căror obraji palizi erau udați, și în somn, de șiroaie de lacrimi.

După ce împlini ultimele formalități prescrise de gradul său de comandant, căpitanul se întoarse de la Colombo cu una din șalupele vasului și, când fu pe punte, întrebă pe locotenentul Widley ce făceau cercetașii.

— Sărmanii băeți, dorm încă, dar par ceva mai liniștiți.

— Bine, să-i lăsăm să se trezească singuri.

Erau orele șapte seara, când operatorul de la postul de radio, părăsi mica sa cabină și înaintă spre cei doi ofițeri.

— D-le căpitan, zise el. o radiotelegramă din Colombo.

Căpitanul luă hârtia ce i-o întindea operatorul și, la ultimele raze ale soarelui, care apunea citi în grabă. O exclamație îi scăpă de pe buze și fără să spue nimic locotenentului se îndreptă în fugă spre cabina sa, urmat de Widley, care pricepuse că se petrecea ceva.

Abia intră și căpitanul strigă cu glas vibrant de emoție.

— Cercetași, cercetași, ițalieni!

La acel strigăt cei doi cercetași se ridicară pe paturile lor, pe când Zomba sărea în picioare.

— Ce e ? ce e ? întrebară împreună pe căpitan, care intrând, aprinse lumina electrică.

Și atunci căpitanul, aruncând telegrama pe patul lui Raimond, zise cu glasul tremurător :

— Citește ! citește dragul meu !

Și iată cele ce citiră Raimond și Jan Bart :

„Dirigintele poștei din Mahé către dirigintele poștei din Colombo.

Corabia olandeză „Wilhelmine" intrată în radă la Mahé, având pe bord cercetașul italian Marius Colombo, găsit adormit pe pluta rătăcită pe mare. Marius Colombo, sănătos întreabă dacă în portul Colombo nu e vreo navă care să fi întâlnit în marea Oman sau în Oceanul Indian o barcă cu ceilalți doi cercetași și un negru. Răspundeți radiotelegrafic."

Bucuria pe care o simțiră Raimond și Jan Bart fu atât de mare încât cei doi tineri abia avură puterea să se asvârle unul în brațele celuilalt și își pierdură amândoi cunoștința.

Zomba luă și el telegrama și o citi, dar el nu leșină ci începu să sară ca un nebun, fluturând telegrama și executând sub ochii căpitanului și ai locotenentului, cari priveau înmărmuriți, cel mai fantastic dans pe care l'a putut imagina vre-odată vreun negru.

Căpitanul și locotenentul se îngrijau însă de cei doi leșinați dându-le câteva picături de rom, frecționându-i energia și stropindu-i cu apă. După câteva minute ei deschiseră ochii și suspinând adânc se ridicară în sus. Cuvintele de bucurie pe care le schimbară sunt imposibile de redat, dar amândoi întorcându-se spre căpitan strigară cu glasul tremurător :

—Oh ! d-le căpitan ! vă rugăm, vă implorăm, răspundeți mai întâi la telegramă și apoi să plecăm la Mahé cât mai iute !

Căpitanul Plumcatt era destul de independent de autoritățile engleze din Colombo spre a-și lua răspunderea unei noui călătorii spre Mahé. Dar cum această cursă nu fusese prevăzută de amiralitate, ezita.

Totuși, după ce se consultă cu locotenentul își luară amândoi răspunderea și anunțară pe cei doi cercetași că vor

pleca imediat. De la Colombo la Mahé sunt aproximativ șapte sute cinci zeci de kilometri pe care torpilorul „Marlborough" îi putea străbate în două zeci și cinci de ore., făcând două zeci de noduri pe oră, adică aproximativ 28 de kilometri. Dar, o radiotelegramă ajunge în orice caz, mai repede decât un torpilor și cei doi cercetași se consolară, gândindu-se că Marius va fi în curând încunoștiințat de radiograma pe care avea s'o primească directorul poștei din Mahé și care suna astfel :

„Cercetașii italieni : Raimond Balsan și Jan Maria Calega, salvați împreună cu Zomba de torpilorul „Marlborough" care părăsește imediat Colombo cu destinația Mahé, unde va ajunge peste douăzeci și cinci de ore. Raimond și Jan Bart îmbrățișează pe Marius".

Și pe când se înopta torpilorul Marlborongh se îndrepta cu toată viteza spre Mahé.

CAPITOLUL VII.

Portul Mahé

Mahé e un mic oraș a cărui plajă servește și de port care duce o viață liniștită la umbra nenumăraților mieri. El e locuit de indieni cari și-au păstrat obiceiuri, de câțiva descendenți ale vechilor faminiști francezi, de o jumătate de duzină de funcți câti-va englezi.

E lesne de închipuit vâlva pe care o produse în șel știrea că vasul cu pânze „Wilhelmi e" care port avea pe bord pe unul din faimoșii cercetași care-l găsise în largul mării adormit pe o plută!

Vestea se răspândi ca fulgerul și toată popusea pe plajă când debarcă Marius.

Destul de restaurat fizicește mulțumită broaș care-i procurase carne și apă, Marius ar fi fost mai triumfător ca oricând de n'ar fi fost grija de soarta camarazilor săi care'l chinuia. Dar, neînvinsul său optimism îi da speranța că tovarășii său de aventuri avuseseră același noroc ca și el.

Îndată ce guvernatorul din Mahé auzi povestirea lui Marius, se grăbi să cheme pe dirigintele poștei și îi spuse să expedieze imediat o radiogramă la Colombo, singurul port în afară de Mahé, unde cei doi cercetași putuseră fi transportați, dacă vreun vas îi întâlnise pe mare.

Și când, chiar dirigintele poștei, cu capul gol, veni în fuga să aducă mult așteptatul răspuns, bucuria lui Marius fu atât de prodigioasă, încât bravul tânăr pierdu noțiunea